

the book is owned by kmitl@usa.net (member #26);

typed to Word Document by kmitl@usa.net;

converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (28/08/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers> or <http://3gler.home.ml.org>

พล, นิกร, กิมหงวน

เขมร กำแพง

ตอน

สายลับจำเป็น

ป.อินทรปาลิต

“จริงโวย กันเพิ่งสังเกตเล็กน้อยว่าท่านสูงกว่าเดิมนิดหน่อย แต่ว่าอากาศวันนี้มันร้อนมากตัวของท่านอาจจะยืดขึ้นอีก หรือมายท่านก็กำลังยืดตัวร่างกายก็เปลี่ยนแปลงจนผิดตา ท่านสูงกว่าเก่าแน่ๆ”

นายพลเกิดเดินวนเวียนไปมาบนสถานีหน้าแถวตำรวจ บรรดานายตำรวจต่างคอยอ้อมยิ้มให้เสี่ยหงวนอย่างประจบประแจง แต่อาสีหงวนหน้าเครียดไม่ยอมยิ้มให้ใครเลยจนกระทั่งรถซีตรองเก๋งคันหนึ่งซึ่งเป็นรถแท็กซี่ที่แล่นเข้ามาในสถานีตำรวจท่าข้ามแห่งพนมเปญ กิมหงวนก็แลเห็นเรโนลท์เก๋งสีเขียวก็นั่งแล่นตามรถซีตรองมาห่างๆ ตอนแรกเสี่ยหงวนไม่สนใจเท่าใดนัก ครั้นรถเรโนลท์เก๋งคันนั้นแล่นมาหยุดหน้าสถานีตำรวจอาสีหงวนก็ยืนวาบไปหมดทั้งตัว นิกรกับเจ้าแก้วก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกับกิมหงวนคือยืนตะลึงไปชั่วขณะ

ผู้ที่ก้าวลงมาจากรถเรโนลท์เก๋งสีเขียวก็นั่งแต่งเครื่องแบบนายพลตำรวจโท รูปร่างหน้าตาคล้ายอาสีหงวนราวกับพี่น้องฝาแฝด มีแผ่นหนังสีดำปิดครอบนัยน์ตาข้างขวาเช่นเดียวกัน เขาคือ พล.ต.ท. ขจาย อธิบดีกรมตำรวจแห่งประเทศไทย มียศทหารเป็นพลโทตำแหน่งรองบัญชาการทหารบก

นายพลตาเดียวเปิดประตูก้าวลงจากตอนหลังรถท่ามกลางความตื่นเต้นประหลาดใจของพวกตำรวจทั้งโรงพัก เขาเดินจับๆ ขึ้นมาบนสถานีตำรวจด้วยเจตนาจะมาดูหน้าเจ้าแก้วและมาสอบสวนด้วยตนเอง โดยจะขอให้ตำรวจที่พูดภาษาไทยได้ดีเป็นล่าม

พล.ต.ท.ขจาย ไม่ทันสังเกตเห็นกิมหงวนกับนิกรและเจ้าแก้ว ส่วน ส.ท. โกยนั่งอ้าปากหวออยู่ในรถซีตรองเก๋งที่เขาไปตามมา เมื่ออธิบดีตำรวจเขมรขึ้นมาพ้นขั้นบันไดโรงพักท่าข้ามเขาก็หยุดชะงักจ้องมองดูเสี่ยหงวนด้วยความประหลาดใจอย่างล้นพ้นเพราะนี่ก็ไม่ถึงว่าอาสีหงวนจะมีรูปร่างหน้าตาเหมือนเขาราวกับพิมพ์เดียวกัน

นายพลขจายรู้ทันทีว่าเสี่ยหงวนต้องสวมรอยเป็นตัวเขามาช่วยเหลือเจ้าแก้วและกำลังจะพาเจ้าแก้วไปจากสถานีตำรวจแต่บังเอิญเขามาถึงโรงพักเสียก่อน เขาเดินปราดเข้าไปหากิมหงวนและหยุดยืนเผชิญหน้าอาสีหงวนในระยะใกล้ชิด ต่างฝ่ายต่างจ้องมองดูหน้ากัน ตำรวจทั้งนายและพลทำหน้าที่เล็กก็แสดงท่าทีมีนงสารวัตรใหญ่ถึงกับกระซิบพูดกับ ร.ต.ต. คนหนึ่ง

“สองคนนี่ต้องมีตัวปลอมคนหนึ่งและตัวจริงคนหนึ่ง คุณลองบอกผมซิว่าคนไหนเป็นอธิบดีตำรวจเจ้านายของเรา”

ร.ต.ต. เขียวรองสารวัตรยิ้มแห้งๆ

“ผมบอกไม่ได้สารวัตรเพราะเหมือนกันราวกับแกะ คนที่แต่งเครื่องแบบอาจจะเป็นตัวปลอมก็ได้”

นายตำรวจอีกคนพูดเสริมขึ้นเบาๆ

“คงเป็นพี่น้องฝาแฝดแน่ ๆ และคนหนึ่งต้องเป็นพวกเขมรอิสระ เรื่องนี้ยุ่งละครับสารวัตร อีกสักครู่
ต่างคนต่างก็คงร้องบอกให้เราจับอีกคนหนึ่งแล้วจะทำยังไง”

ร.ต.อ. กบิลยิ้มเล็กน้อย กระซิบบอกนายตำรวจทั้งสามคน

“จำไว้ว่าท่านอธิบดีตัวจริงไม่ชอบพูดมากชอบใช้ภาษาใบ้ที่มีบอกให้เราทำตามคำสั่งของท่าน คนไหน
พูดมากคนนั้นเป็นตัวปลอม ใช้สติปัญญาหนอยพวกเรา ถ้าเราจับอธิบดีตัวจริงพวกเราก็มีหวังดาวร่วงจากป่า”

“จับไว้ทั้งสองคนก่อนไม่ดีหรือครับสารวัตร” นายตำรวจร่างใหญ่คนหนึ่งออกความเห็น

สารวัตรใหญ่ลืมหูลง

“ขึ้นจับนายก็บัลลัณนะซีคุณ”

“ว่า ไม้เป็นยังงี้ไปได้ ยุ่งแน่สารวัตรดูซีครับ ต่างคนต่างแยกเขี้ยวยิงฟันเข้าใส่กัน”

ร.ต.ต. กบิลถอนหายใจหนัก ๆ

“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน พวกคุณคอยฟังคำสั่งผม ผมสั่งให้จับใครต้องจับคนนั้น ผมจะใช้สติปัญญาของผม
จะพิจารณาเอาเองว่า คนไหนตัวปลอมและคนไหนตัวจริง ในฐานะที่ผมเป็นสารวัตรใหญ่ของโรงพักนี้ถ้ายังไง
ผมยอมติดคุกคนเดียว แต่ถ้าผมจับตัวปลอมไว้ได้ผมคงได้เป็นนายพันแน่ ๆ ผมจะยอมเสี่ยงโชค”

พล.ต.ท. ขจายโกรธเสียหงวนจนหน้าเขียวเท่าที่อาเสียปลอมตัวเป็นเขาและกำลังจะพาเชลยคนไทย
ที่ตำรวจจับได้หนีไปอยู่แล้ว อธิบดีตำรวจเขมรจ้องมองดูหน้ากิมหงวนอยู่เกือบ ๕ นาทีก็หันมาจ้องหน้านิกร

“แกเป็นใครวะ แกบังอาจแต่งเครื่องแบบนายพันตำรวจเอก ฉันที้แหละคืออธิบดีตัวจริง”

นิกรหัวเราะอย่างขบขัน แล้วเดินเข้ามายกมือวันทยหัตถ์กิมหงวนอย่างแข็งแรง ทันใดนั้นเองก็เปลี่ยน
สายตาไปที่กลุ่มนายตำรวจแล้วออกคำสั่งด้วยเสียงอันดัง

“เฮ้ย-สารวัตร จับย้ายสองคนนี้ไว้ มันบังอาจปลอมตัวเป็นอิวและเพื่อนของมันปลอมเป็นนายพัน
ตำรวจเอก จับซีได้ยีนใหม่อิวสั่งยีนเชออยู่ทำไมวะ”

ร.ต.ต. กบิลทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ เขาพานายตำรวจทั้งสามคนเดินตรงเข้ามาหาอาเสียกิมหงวน
กับนายพลตาเดียวซึ่งเป็นนายของเขา แต่เขาไม่อาจจะรู้ได้ว่าคนไหนเป็นตัวปลอมและคนไหนเป็นตัวจริง

เสียหงวนยี่ดหน้าอกขึ้นในท่าเบ้ง จ้องมองดูหน้า ร.ต.อ. กบิลและเก็กหน้าดู ๆ ในเวลาเดียวกันนี้เอง
นายพลขจายก็ส่งเสียงเอ็ดตะโรลั่น

“ได้ยีนคำสั่งใหม่สารวัตร อิวสั่งให้ลื้อจับย้ายหมอนี่ซึ่งปลอมตัวเป็นอิว มันเล่นอย่างนี้อิวขิบหายแน่
ถ้ามันดอดไปหาคุณหญิงดาราดีที่บ้านอิว คุณหญิงของอิวก็คงจะเสร็จมันแล้วลูกสาวของอิวก็อาจจะปนปี
ยับเย็นไปด้วย จับซีไว้”

สารวัตรใหญ่ทำท่าลั้งเลใจเมื่อกิมหงวนขบگرامกรอดแล้วอาเสียก็ใช้กิริยาแทนการออกคำสั่ง คือยกมือ
ขึ้นชี้หน้านายพลตาเดียวแล้วพยักหน้ากับ ร.ต.อ. กบิล เท่านั้นเองสารวัตรใหญ่ก็เชื่อนสนทว่ากิมหงวนของเราคือ
อธิบดีตำรวจอันแท้จริงของเขาเพราะไม่พูดพล่าม ใช้วิธีออกคำสั่งด้วยภาษาใบ้เหมือนเช่นเคย

ร.ต.อ. กบิลหันมาทางนายตำรวจทั้งสาม

“จับมัน อ้ายคนที่แต่งเครื่องแบบนายพลนี่แหละตัวปลอม เอาเลยพวกเรา”

นายตำรวจทั้ง ๔ คนปราดเข้าจับ พล.ต.ท. ขจายผู้เป็นนายของเขา นายพลตาเดียวถูกนายตำรวจหนุ่ม
คนหนึ่งตัวรัดคอไว้ก็ดิ้นรนชกต่อขเป็นพัลวัน สารวัตรใหญ่กับนายตำรวจทั้ง ๓ คนช่วยกันล้อมคนละดุ้นสองดุ้น
นายพลตาเดียวเจอทั้งหมัดศอกเข้าและถูกสารวัตรใหญ่เตะก้านคอเซดลาเข้ามาปะทะนิกร ทันใดนั้นเอง
นายจอมทะเล้นก็คว้าคอตีเข้าบั้งให้ถูกพอดีลันปี พล.ต.ท. ขจายจุกแน่นตัวงอทรุดตัวนั่งยอง ๆ ขมวดคิ้ววินหน้า
นายตำรวจคนหนึ่งปราดเข้ามาเตะซ้ำถูกปลายคางเสียงดังพล๊อก เท่านั้นเองอธิบดีตำรวจเขมรก็นอนหงายเหยียด
ยาวสิ้นสติสมประดีท่ามกลางความตื่นเต้นแปลกใจของพวกตำรวจที่ยืนอยู่ในแถว

เพื่อให้ละครนอกเวทีเป็นไปให้เหมาะสมเจ้าแห้วได้ถือโอกาสวิ่งหนีเอาตัว ๆ นิกรกระชากปืนพกใน
ซองปืนออกมายิงขึ้นฟ้าหนึ่งนัดทำให้เจ้าแห้วหยุดชะงักข้างบันไดโรงพักและเดินกลับมาหานายพันตำรวจเอก

ปลอมโดยดี นายจอมทะเล้นล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบกุญแจมือออกมาสวมใส่ข้อมือเจ้าแห้วแล้วเขาก็ตบหน้าเจ้าแห้วต่อหน้าตำรวจทั้งโรงพัก แต่ไม่ได้ปริปากพูดอะไรเพียงแต่จ้องมองดูเจ้าแห้วราวกับจะกินเลือดกินเนื้อเจ้าแห้วสุดปากลั่นยกมือขวาลูบคลำแก้มข้างซ้ายทำหน้าเหยงอบบล

ในเวลาเดียวกันนี้เองอาเสี้ยได้ออกคำสั่งด้วยกิริยาให้สารวัตรใหญ่กับนายตำรวจให้ช่วยกันหาหมายของอธิบดีคนสำคัญลงไปที่รถแท็กซี่ที่ตรงกองที่ ส.ท. โงยไปตามมาและจอดอยู่ข้างบันไดโรงพัก บทบาทของกิมหงวนแนบเนียนมากเขาแสดงกิริยาทำทางเหมือนกับ พล.ต.ท. ขจาย ที่สารวัตรใหญ่เชื่อว่านายพลตาเดียวเป็นตัวปลอมนั้นก็เพราะว่านายพลขจายพูดมากกว่าปรกติตอนที่ออกคำสั่งให้จับเสี้ยหงวนซึ่งเขาพูดออกมาด้วยความโกรธ ร.ต.อ. กบิลกับนายตำรวจตลอดจนตำรวจที่อยู่ในแถวทุกคนต่างแน่ใจว่าเสี้ยหงวนเป็นเจ้านายของเขาและนายพลขจายเป็นคนร้ายที่ปลอมตัวแปลงตัวมา

อาเสี้ยแก้มแสดงท่าทีเดือดดาลนายพลตาเดียวอย่างยิ่งที่ปลอมตัวเป็นเขา เขาโยนกำนิกร์ทิ้งไปและดึงออกมาจากกระเป๋าใส่ปากควายไว้ยกมือชี้หน้านายตำรวจหนุ่มคนหนึ่งเป็นความหมายให้เข้าใจเอาเอง ร.ต.ต. เขียวกริบล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบเครื่องขีดไฟเป็นหินออกมาจุด เดินเข้ามาจุดชิการ์ให้อธิบดีตัวปลอมในท่าทางพินอบพิเทาซึ่งบทบาทของเสี้ยหงวนตอนนี้บังเอิญตรงกับนิสัยของนายพลขจายที่ชอบให้นายตำรวจจุดชิการ์ให้เขาด้วยการไว้เกียรติ

ด้วยคำสั่งให้นายตำรวจทั้ง ๔ คนต่างช่วยกันหาหมายของนายพลตาเดียวลงมาจากสถานีตำรวจเสี้ยหงวนหันมาชี้มือสั่งนิกร์ให้นำเจ้าแห้วติดตามไปแล้วเขาก็หยุดยืนหน้าแถวยกมือขวาวันทยหัตถ์พวกตำรวจทั้ง ๆ ที่เขาไม่ได้แต่งเครื่องแบบและไม่ได้สวมหมวก แต่เป็นวิธีทำความเคารพของทหารและตำรวจเขมรซึ่งอาเสี้ยได้รับคำบอกเล่ามาจากสุรพงษ์แล้ว ต่อจากนั้นนายพลก้ามะลอกก็เดินฉับ ๆ ลงไปจากสถานีตำรวจซึ่งนายสิบตำรวจเอกคนหนึ่งได้บอกแถวกระทำความเคารพทันที

ชิตรองแก้มแท็กซี่คันนั้นแล่นออกไปจากสถานีตำรวจท่าข้ามอย่างแฉ่มช้า สารวัตรใหญ่กับนายตำรวจทั้ง ๓ คนต่างโล่งใจไปตามกันและวิพากษ์วิจารณ์กันในเรื่องนี้ด้วยความประหลาดใจอย่างยิ่งที่คนทั้งสองเหมือนกันทุกสัดทุกส่วนราวกับพี่น้องฝาแฝด

แท็กซี่คันนั้นแล่นเลียบไปตามฝั่งขวาของแม่น้ำโขง ส.ท. โงยนั่งคู่กับเจ้าแห้วพร้อมกับคนขับตอนหน้ารถกิมหงวนกับนิกร์นั่งอยู่ตอนหลังรถส่วนนายพลขจายหมอบอยู่บนพื้นรถระหว่างนิกร์กับเสี้ยหงวนของเรานั้นเอง

เมื่อรถแล่นมาจากสถานีตำรวจได้สักครู่กิมหงวนก็เอื้อมมือตบป่า ส.ท. โงยให้หันมาทางเขา อาเสี้ยส่งธนบัตรใบละร้อยเหรียญปึกหนึ่งให้ ส.ท. โงยแล้วบ้วนปากให้ ส.ท. โงยทราบดีว่าประสงค์ของเขา

ส.ท. โงยพยักหน้ารับทราบและหันมาพูดกับคนขับรถด้วยภาษาเขมร

“หยุดรถพี่ชาย”

ชิตรองแก้มถูกบังคับให้หยุดชิดขอบขวาของทางคนขับรถในวัย ๔๕ ปีเต็มไปด้วยความเกรงกลัว

ตลอดเวลา เขาแสดงท่าทีแปลกใจไม่น้อยเมื่อ ส.ท. โงยยื่นเงินให้เขา

“หมายความว่าอะไรครับผม”

ส.ท. โงยยิ้มเล็กน้อย

“เราต้องการใช้รถของแกโดยเฉพาะ เข้า-เอาเงินนี้ไปใช้และแกลงไปจากรถได้ คำวันนี้ไปเอารถของแกคืนที่โรงพักท่าข้าม ไม่ต้องซักถามอะไรอีกเป็นราชการลับของกรมตำรวจ สองคนนี้เป็นหน่วยปฏิบัติการพิเศษของคนไทยและคนที่ปลอมตัวเป็นท่านอธิบดีอนสลบอยู่หลังรถมีรูปร่างหน้าตาเหมือนท่านอธิบดีมาก เพื่อเห็นแก่ประเทศชาติของเราจึงปิดปากของแกเสี้ยอย่าเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง ตำรวจกำลังติดตามกวาดล้างพวกจารชนคนไทยและพวกคนไทยที่ถูกส่งมาทำงานพิเศษ”

คนขับรถทำหน้าตื่น ๆ แต่ก็ดีใจไม่น้อยที่เขาได้เงินมากมายจากอธิบดีตำรวจตัวปลอม เขาเอื้อมมือรับจาก ส.ท. โงยแล้วหันมายกมือไหว้เสี้ยหงวนของเราอย่างนอบน้อม

“ขอบพระคุณครับที่ท่านเมตตากรุณากระผม ขอให้ท่านอธิบดีจงเจริญเถอะครับ”

เสียงหวนเก๊กหน้าดู ๆ แล้วพูดเสียงหนัก ๆ

“เจาะเหนียง”

นักขับแท็กซี่สะดุ้งเฮือก หันมากระซิบถาม ส.ท. โกยเบา ๆ

“ท่านอธิบดีว่ายังไงนะครับ ผมได้ยินไม่ถนัด”

ส.ท. โกยพูดตัดบท

“ท่านขอบใจแก่ที่แกให้พรท่านนะซี ลงไปเถอะพี่ชายกันจะขับเอง เราจะรีบเอาตัวผู้ต้องหาสองคน ไปซังที่ค่ายทหารแห่งหนึ่งซึ่งเราจะต้องปกปิดเป็นความลับ”

นักขับแท็กซี่วัยกลางคนรีบเปิดประตูบานซ้ายก้าวลงจากรถทันที ส.ท. โกยเลื่อนตัวมานั่งประจำที่คนขับ เขาเปิดสวิทช์ไฟสตาร์ทเครื่องเข้าเกียร์นำรถซีตรองเคลื่อนออกจากที่ นักขับรถแท็กซี่ยื่นมองดูอย่างชื่นชมและนึกในใจว่าวันนี้เขามีโชคอย่างมหาศาลได้เงินนับพันจากอธิบดีกรมตำรวจ คำว่าวันนี้เขาจะไปรับรถคืนที่สถานีตำรวจท่าข้ามตามคำสั่งของ ส.ท. โกย

นายพลกำมะลอถอนหายใจโล่งอก

“ค่อยหายใจทั่วท้องหน่อย” อาเสี่ยพูดยิ้ม ๆ ยกมือขวาถอดคอนิกรแล้วสัพยอกเจ้าแห้ว “เป็นยังไงบ้าง อ้ายแห้ว เช็ดเลือดที่กบาลแกออกหมดแล้วหรือ”

เจ้าแห้วหันมาค้อนแต่ไม่พูดอะไร ก็มทรวงกล่าวกับนิกรอย่างยิ้มแย้ม

“เราสามคนทำงานอย่างเหยียบจุมูกตำรวจเขมรทีเดียว แล้วก็น่าประหลาดเหลือเกินที่ตำรวจทั้งโรงพัก เข้าใจผิดคิดว่ากันเป็นนายมัน” พูดจบเสี่ยหวนก็ยกเท้าขวากระแทบลงบนร่างของนายพลตาเดียวซึ่งพินขึ้นมาและทำท่าจะโงะงะกักขึ้น “นายพลขจายถูกนายตำรวจลูกน้องของมันช่วยกันล้อมสะบักสะบอมในที่สุดก็ตกเป็นเชลยของเรา เรื่องนี้จะทำให้พวกเขมรรุ่นวายกันทั่วประเทศเมื่อมีนายพลขจายตัวปลอมเกิดขึ้น กันให้นักขับรถลงจากรถก็เพราะไม่ต้องการให้มันรู้ว่าเรากำลังไปที่บ้านคุณสุรพงษ์”

นิกรยิ้มเล็กน้อย เขาก็มลงมองดูนายพลตาเดียวซึ่งโงะงะกักขึ้นมาจากเขา นายจอมทะล้นยกเท้าเขาเตะคางดังพล็อก อธิบดีตำรวจเขมรก็พุดลงบนพื้นรถตามเดิม มีหน้าขำมีเสียงกรนดังคร่อก

“เราจะจัดการกับนายพลขจายอย่างไรต่อไป ขับรถออกไปนอกเมืองไปหาที่เปลี่ยว ๆ ยิงทิ้งแล้วก็หมกส้วมไว้ดีไหม”

เสี่ยหวนทำหน้าเบ้

“ไม่ไหวโว้ย มันออกจะทารุณสักหน่อยพานายพลตาเดียวมาบ้านคุณสุรพงษ์ก็แล้วกัน ไปปรึกษากับคุณสุรพงษ์เขาดูว่าเราจะจัดการกับอ้ายหมอนี่อย่างไรต่อไปแล้วแต่คุณสุรพงษ์ดีกว่า”

นิกรว่า “เอาไปบ้านคุณพงษ์คนที่บ้านอาจแลเห็นนายพลขจายนอนสลบเหมือดอยู่ในรถคันนี้”

“ก็ไม่แปลกอะไร พวกเขมรซึ่งเป็นคนของคุณสุรพงษ์ล้วนแต่แอนตี้คอมมิวนิสต์และเกลียดชังรัฐบาลสีหนุทั้งนั้น ต่างก็เป็นสมาชิกเขมรอิสระเว้นแต่เมียของคุณพงษ์ซึ่งไม่ยุ่งกับการเมืองและเป็นคนที่อ่านนิสัยยากสักหน่อย จะว่าหล่อนไม่ชอบหน้าพวกเรา หล่อนก็ให้การเลี้ยงดูเราและดูแลในความเป็นอยู่ของพวกเราเป็นอย่างดี”

นิกรนั่งคิดอยู่สักครู่จึงกล่าวกับ ส.ท. โกย

“กลับที่พักของเราโว้ย วันนี้เป็นครั้งแรกที่แกกับกันได้ร่วมงานสำคัญกัน แกเยือกเย็นและแสดงบทบาทได้ดีมาก เราจะรายงานความดีความชอบของแกไปให้กองบัญชาการสูงสุดทราบโดยทางวิทยุ”

ส.ท. โกยยิ้มแป้น

“ขอบคุณครับผู้การ ถ้าอย่างไรกลับไปก็ขอให้ผมได้เป็นจำสิบตรีเถอะครับ เงินเดือนจะได้พอใช้ ทุกวันนี้มันชักหน้าไม่ถึงหลังจริง ๆ ครับ ผมคิดว่าทางราชการน่าจะปรับปรุงอัตราเงินเดือนใหม่ อย่างน้อยสิบโทควรจะมีเงินเดือนหมื่นบาท”

นิกรหัวเราะ

“ถ้าสิบโทเงินเดือนหมื่นบาทกาแพแก้วหนึ่งก็คงมีราคาไม่น้อยกว่าร้อยบาท สินค้าในท้องตลาดก็จะขึ้นอีกหลายสิบเท่า อย่าไปคิดถึงเรื่องเงินเดือนน้อยเลยนะน้องชาย แกควรจะคิดว่าแกเป็นทหารแกมีหน้าที่ป้องกันประเทศชาติของเราเป็นหน้าที่ของลูกผู้ชายชาวไทย ซึ่งผู้ที่สวมเครื่องแบบนักรบทุกคนย่อมเป็นผู้มีเกียรติอันน่าภาคภูมิใจ”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานอย่าลืมรายงานความชอบของผมนะครั้นคุณนิกรทำที่ผมหัวแตกเพื่อชาติ”

นิกรหัวเราะก๊าก

“ขึ้นรายงานไป แกจะต้องถูกตำหนิโทษเพราะแกถูกตำรวจเขมรจับ เป็นความไม่รอบคอบหรือความประมาทของแก แกจึงถูกจับ หากกันกับอายเสียและโยยไม่ไปช่วยแก แกก็คงถูกแห่ประจานรอบเมืองพนมเปญ และถูกตัดหัวเสียบประจานแน่นอน”

ในที่สุดซีตรองเก่งหน้าคางครุ่น ค.ศ. ๑๙๖๑ ก็เลี้ยวเข้ามาในบ้านของนายสุรพงษ์ผ่านประตูรั้วหลักข้างห้าง “สุรพงษ์พาณิชย์” ตรงไปที่ตึกใหญ่ อาเสี้ยสั่งให้หยุดรถหน้าโรงรถเพราะไม่อยากจะให้คนในบ้านแลเห็นนายชชาย

“แกลงไปจากรถโยย ไปเชิญคุณสุรพงษ์มาที่นี่และอย่าเพิ่งบอกอะไรเขา อ้อ-เข้าไปในโรงรถหาผ้าใบมาให้กันสักผืนกันจะคลุมศพนายพลชชาย”

นิกรหัวเราะหึ ๆ และพูดเสริมขึ้น

“มันยังไม่ตายทำไมถึงเรียกศพ”

“เถอะน่า เรียกยังงี้ก็ได้วะ” พุดจบเสี้ยหงวนก็ยกเท้าขวากระแทบยอดอกของนายพลชชายเต็มแรงแล้วขบกรามพุด “เสือกลุกขึ้นมาทำไมนอนนิ่ง ๆ เข้าใจไหม ประเดี๋ยวพ่อเหยียบกรามแหลกไปเลย มึงมันสำคัญนัก ปลอมตัวเป็นกู้อี้ม” แล้วอาเสี้ยก็สะดุ้งโหยงหันมามองคูหน่านิกร “ใครตัวปลอมใครตัวจริงแน่ะซักสงสัยเสียแล้ว”

ส.ท. โยยในเครื่องแบบนายสิบตำรวจโทเขมรเปิดประตูบานซ้ายก้าวลงจากรถแล้ววิ่งเหยาะ ๆ เข้าไปในโรงรถอย่างรีบร้อน เจ้าแห้วลงไปจากรถบ้างแล้วกล่าวกับสองสหาย

“รับประทานผมขึ้นไปบนตึกนะครั้นไปให้คุณหมอใส่ยาและเย็บแผลให้”

อาเสี้ยมองดูเจ้าแห้วอย่างขบขัน

“ก็ไปซี กบาลเบะคับเดียวเท่านั้นทำใจเสาะไปได้ เขาถูกฟันคอขาดกระเด็นไม่เห็นเขาร้องสักคำ”

“อ้าว” เจ้าแห้วเอ็ดตะโร “ก็มันตายนี้ครั้นรับประทานมันจะร้องได้อย่างไร” พุดจบเจ้าแห้วก็เดินบนพื้มาไปที่ตึกใหญ่หลังนั้น

ส.ท. โยยถือผ้าใบเก่า ๆ ผืนหนึ่งออกมาจากโรงรถและตรงมาที่รถซีตรองเก่งส่งผ้าใบให้กิมหงวนอย่างนอบน้อมแล้วรีบเดินตามเจ้าแห้วไป อาเสี้ยคลี่ผ้าใบออกคลุมร่าง พล.ต.ท. ชชายไว้ นายพลตาเดียวนอนนิ่งเฉยไม่ไหวติงนับเป็นครั้งแรกที่เขาเสียเหลี่ยมหรือเสียเชิงชายเช่นนี้ ลูกน้องของเขานั้นเองทำให้เขาตกเป็นเชลยของคณะพรรคสี่สหาย

นิกรกับเสี้ยหงวนนั่งรออยู่ในรถอยู่สักครู่ ดร. ดิเรกก็พาพบกับเจ้าคุณปัจฉิม ๗ และสุรพงษ์ออกมาจากห้องโถงลงบันไดมาตามถนนรอยกรวดอย่างร้อนรน ส.ท. โยยติดตามมาด้วย ทุกคนตื่นตื่นดีใจมากเท่าที่ สองสหายช่วยเจ้าแห้วกลับมาได้แต่ยังไม่ทราบรายละเอียดในเรื่องนี้

ต่างเข้ามายืนจับกลุ่มอยู่ทางด้านขวาของรถซีตรองสาธารณะ เสี้ยงจ้อกแจ้กจ้อแจ้ตั้งขึ้นจนฟังไม่ได้ศัพท์ เสี้ยหงวนกับนิกรมลัดกันเล่าเรื่องกันไปช่วยเหลือเจ้าแห้วให้ฟังแต่เพียงย่อ ๆ คือเล่าโดยไม่มีฝอย ในที่สุดกิมหงวนก็เปิดประตูบานขวาตอนหลังรถออกมาแล้วชี้มือบอกให้ทุกคนมองดูพื้รถ

“อะไรครับอาเสี้ย” สุรพงษ์ถาม “อาเสี้ยซื่ออะไรมาครับ”

กิมหงวนหัวเราะชอบใจก้มตัวลงดึงผ้าใบคลุมร่างของอธิบดีกรมตำรวจเขมรออก ทุกคนยืนตะลึงไปตามกันเมื่อเห็นนายพลตาเดียวแต่งเครื่องแบบนายพลตำรวจโทนอนสิ้นสติอยู่บนพื้นรถในท่าคู้ตัว ปากแตกปลิ้นเหมือนครุฑ นัยน์ตาทั้งสองข้างเขียวปิดเพราะถูกลูกน้องซ้อมบนโรงพักทำขำมันนั่นเอง

“โธ๊ย” สุรพงษ์อุทานออกมาดัง ๆ “อาเสี่ยเอาตัวนายพลขชายมาได้ยังไง
เสี่ยหงวนยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

“เพราะตำรวจทั้งโรงพักเชื่อว่าผมเป็นนายพลขชายและคิดว่านายพลขชายเป็นคนร้ายที่แต่งเครื่องแบบนายพลตำรวจปลอมแปลงตัวไปที่โรงพัก ผมเองก็แปลกใจเหมือนกันครับนายพลขชายส่งตำรวจให้จับผม ผมใจดีสู้เสือออกคำสั่งไปให้ตำรวจจับมัน นายตำรวจสามสี่คนช่วยกันซ้อมนายพลขชายเสียหมอบ ผมก็ใช้ให้นายตำรวจหามมันลงจากโรงพักเอามาใส่รถแท็กซี่คันนี้ ส่วนคนรถแท็กซี่เราไล่ลงจากรถไปแล้วไม่อยากให้เขารู้ว่าเราอยู่ที่นี้หรือมาที่นี้”

เสี่ยจ้อกแจ้กจ้อแจ้งขึ้นอีก พล.ต. ดิเรกตื่นเต้นดีใจไม่น้อย เขายื่นมือให้กิมหงวนกับนิกรจับ

“เก่งมาก ยูสองคนกับโกยแน่จริง ๆ ้วย การไปช่วยเจ้าแห้วเป็นการเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิตแต่ก็ทำได้สำเร็จ”
นิกรยิ้มแป้น

“แล้วจะเอายังไง้วยหมอสสำหรับนายพลขชาย เอาหมกส้วมเสี่ยตีใหม่ ขึ้นปล่อยตัวกลับไปเราเป็นเดือดร้อนแน่”

สุรพงษ์พูดเสริมขึ้นทันที

“ปล่อยได้หรือครับ เราจะต้องนำตัวนายพลขชายไปมอบให้หัวหน้าเขมรอิสระเดี๋ยวนี้เพื่อจะได้ควบคุมตัวนายพลขชายไว้เป็นการตัดกำลังสำคัญของสีหนุ ปานนี้ท่านนายพลหัวหน้าเขมรอิสระคงเลิกจากงานที่กระทรวงกลาโหมแล้วพวกเราไปกันเถอะครับ ผมจะพาไปรู้จักกับท่านด้วย ท่านเป็นเพื่อนรักเพื่อนเกลอเก่าของผมเองและท่านผู้นี้ไม่เคยเกลียดชังคนไทยและชาติไทยเลย ท่านประณามสีหนุอย่างรุนแรงที่เป็นต้นเหตุทำให้คนไทยและเขมรแตกร้างกัน ท่านพูดเสมอว่าถ้าท่านโค่นเจ้าสีหนุได้เมื่อไรท่านจะสร้างสัมพันธไมตรีกับประเทศไทยตามเดิม อ้า-โกยขับรถซีตรองคันนี้ดีแล้ว เธอกับอาเสี่ยและคุณนิกรไปด้วยกัน ฉันทจะพาเจ้าคุณกับอาจารย์ดิเรกและคุณพลไปรดของฉัน ซึ่งเธอจะต้องขับรถตามรถของฉันไป เร็ว-รีบไปกันเถอะครับพวกเราพวกเขมรอิสระจะตื่นเต้นดีใจอย่างที่สุดที่เราสามารถจับเป็นอธิบดีกรมตำรวจได้เช่นนี้”

ในนาที่นั่นเอง เบ็นซ์เก๋งสีฟ้าหม่นก็แล่นออกไปจากบ้านของสุรพงษ์อย่างแฉ่มซ่าโดยมีรถซีตรองแล่นตามหลัง เจ้าแห้ววิ่งลงมาจากรันไดตึกเมื่อรถทั้งสองคันพ้นประตูรั้วบ้านออกไปแล้ว

พล.ท. เจริญ เสนาธิการทหารบกซึ่งเป็นหัวหน้าเขมรอิสระตื่นเต้นดีใจเหลือที่จะกล่าวเมื่อสุรพงษ์เพื่อนรักของเขาพาคณะพรรคสีสหายไปหาที่กองบัญชาการใต้ดินอันเป็นสถานที่เร้นลับแห่งหนึ่งอยู่ชานเมืองพนมเปญและอยู่ห่างไกลจากย่านชุมชน เขาสั่งให้พลพรรคของเขานำตัวนายพลตาเดียวไปแก้ไขให้ฟื้นและซังไว้ในห้องใต้ดินอันมั่นคงแข็งแรงและมิดชิด ต่อจากนั้นเขาก็ให้การต้อนรับ ดร. ดิเรกและคณะด้วยอัธยาศัยไมตรีจิตเป็นยอดที่สุด นำเหล้าและกับแก้มลุ่มล้นแต่อาหารดี ๆ มาเลี้ยง เรียกบุคคลชั้นหัวหน้าของเขมรอิสระหลายคนซึ่งล้วนแต่เป็นเพื่อนร่วมชีวิตของเขามารู้จักกับคณะพรรคสีสหายของเขา

จากการโอภาปราศรัยกันทำให้คณะพรรคสีสหายได้รู้ว่าชาวเขมรที่เป็นเขมรอิสระคือฝ่ายที่แอนตี้คอมมิวนิสต์และเกลียดชังรัฐบาลสีหนุอันยังถือว่าคนไทยเป็นญาติพี่น้องของเขา นอกจากนี้ชาวเขมรที่ยึดมั่นในพระบวรพุทธศาสนาก็มีความรู้สึกเช่นนี้ กรณีเขาพระวิหารนั้นนายพลเจริญกับหัวหน้าเขมรอิสระต่างยืนยันว่าเขาพระวิหารเป็นสมบัติของชาติไทยอยู่ในผืนแผ่นดินไทยมานานแล้ว แต่คอมมิวนิสต์ยุ้งให้สีหนุยื่นฟ้องต่อศาลโลกเพื่อจุดชนวนสงคราม เพราะถ้าศาลโลกพิพากษาให้ประเทศไทยแพ้คดีอย่างไรเสียรัฐบาลไทยก็จะไม่ยอมคืนเขาพระวิหารให้เขมรตามคำพิพากษาศาลโลก เขมรก็ใช้กำลังเข้าบุกเป็นเหตุให้เกิดสงครามระหว่างไทยกับเขมรแล้วลามปามไปถึงชาติอื่นจนถึงสงครามโลกครั้งที่ ๓ เพราะสาเหตุนี้ท่านนายพลเจริญว่าไทยกับเขมรเปรียบเหมือนเมืองพี่เมืองน้องควรจะรักใคร่กลมเกลียวกันเหมือนเมื่อก่อน เขมรอิสระตั้งขบวนการขึ้นก็ด้วย

เจตนาที่จะทำลายล้างรัฐบาลสีหนู แล้ว พล.ท. เจริญก็ตั้งรัฐบาลขึ้นใหม่ขับไล่คอมมิวนิสต์ออกไปสร้างสัมพันธไมตรีอันดีกับไทยและประเทศเพื่อนบ้านต่อไปเหมือนเช่นเดิม

การสนทนากันระหว่างคณะพรรคสีสหายกับบุคคลชั้นหัวหน้าของขบวนการใต้ดินยอมก่อประโยชน์ให้แก่ทั้งสองฝ่ายอย่างมากมาย

“คนไทยไม่ได้ถือว่าเขมรเป็นศัตรูของเราหรอกครับท่านนายพล” ดร. ดิเรกกล่าวกับเสนาธิการทหารบกโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง “ถ้าเราคิดเช่นนี้เราก็คงจะจับกุมหรือยึดทรัพย์ชาวเขมรในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดต่าง ๆ หมดแล้ว เขมรทุกคนในเมืองไทยยังอยู่ที่กินดีครับ”

ท่านนายพลในวัยเดียวกับศาสตราจารย์ดิเรกยิ้มละไม

“ผมก็ทราบข่าวมาอย่างนี้ครับ ชาวเขมรของเราที่ไม่ใช่พรรคของสีหนูเกือบครึ่งประเทศก็ไม่รู้สึกเกลียดชังคนไทยแม้แต่น้อย เราเป็นประเทศเล็ก เราต้องอยู่ร่วมกันด้วยความสามัคคีต่อกันมีการเอื้อเฟื้อช่วยเหลือกันและรวมกำลังกันเป็นกลุ่มเป็นก้อน ประเทศมหาอำนาจจะยอมเห็นว่าเป็นประเทศเล็กเป็นเด็กทารก เขาจะอย่างไรก็ได้บางที่เขาแก่งทะเลาะกันทำที่เหมือนว่าจะรบกัน แต่ที่แท้เขามีการเจรจาลับกันเกี่ยวกับผลประโยชน์ในประเทศเล็ก เรื่องนี้ผมขอชมเชยท่านนายกรัฐมนตรีนะประเทศมลายูครับที่ท่านจัดตั้งกลุ่มประเทศเพื่อนบ้านให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน คือมลายู, ฟิลิปปินส์และไทย ถ้าประเทศเล็กรวมกันได้เราก็ไม่จำเป็นต้องพึ่งประเทศมหาอำนาจและไม่ต้องอยู่ใต้อิทธิพลของใครทั้งในด้านการเมืองและการค้า อย่างไรก็ตามขณะนี้สีหนูกำลังเห็นกงจักรเป็นดอกบัวจะเปิดประตูบ้านรับกองทัพคอมมิวนิสต์ ขณะนี้ทหารคอมมิวนิสต์หน่วยช่วยเหลือหลายต่อหลายหน่วยก็มีจำนวนนับหมื่นแล้วเข้ามาแย่งอาหารเรากิน และเมื่อเข้ามาแล้วไม่มีการถอนกำลังออกไป มีแต่เพิ่มกำลังขึ้นตามวิธีการของคอมมิวนิสต์”

อาเสี้ยกิมหงวนยกแก้ววิสกี้ขึ้นดื่มอย่างชื่นใจ แล้วกล่าวถามท่านนายพลหัวหน้าเขมรอิสระอย่างนอบน้อม

“ท่านจะจัดการกับนายพลตาเดียวอย่างไรต่อไปครับหรือจะขังไว้เรื่อย ๆ”

พล.ท. เจริญหัวเราะเบา ๆ

“ไม่ขังหรอกครับ ขังไว้ก็เสียข้าว คืนนี้ผมจะสั่งให้พลพรรคนำตัวนายพลขชายไปแขวนคอเสีย ณ ที่ใดที่หนึ่งเพื่อทำลายขวัญสีหนูและเพื่อให้ประชาชนชาวเขมรเลื่อมใสศรัทธาในขบวนการเขมรอิสระของเรา อ้า-ผู้การที่รักขอให้ช่วยผมหน่อยได้ไหมครับ”

อาเสี้ยได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีเช่นนี้กับคำทันทิ

“ได้ครับ ท่านจะให้ผมช่วยทำอะไร”

“ปลอมตัวเป็นนายพลขชายต่อไปซีครับแต่งเครื่องแบบของเขาแล้วผมจะพาไปส่งที่บ้านของเขา ผมเชื่อว่าผู้การคงแสดงบทบาทของนายพลขชายได้แนบเนียน คนในบ้านและลูกเมียของเขาคงไม่ระแวงสงสัยเลย”

เสี้ยหงวนนั่งฟังด้วยความสนใจ

“โปรดอธิบายให้ผมเข้าใจละเอียดกว่านี้เถิดครับ หากการกระทำของผมจะมีประโยชน์แก่กองทัพไทยด้วยแล้ว ผมก็ยินดีรับทำงานนี้ทันที”

“อ้อ มีประโยชน์แน่นอนครับ ผมอยากจะได้สมุดแดงของนายพลขชายซึ่งอยู่ในตู้เซฟที่บ้านของเขา ผมกับเขาเป็นเพื่อนกันเคยไปมาหาสู่กันเสมอ แต่เขาเป็นแขนขวาของสีหนูผมก็แก้งคืบไปกับเขายังงั้นเอง ถึงเช่นนั้นเขาก็เคยใช้ให้ตำรวจลับสะกดรอยติดตามผมเพราะสงสัยว่าผมเป็นหัวหน้าเขมรอิสระ แต่แล้วเขาก็เชื่อว่าผมไม่ได้เกี่ยวข้องกับขบวนการใต้ดินนี้ ผมทราบว่าเป็นสมุดปกแดงเล่มนั้นมันบันทึกเกี่ยวกับทางทหารและตำรวจมากมาย มีแผนการบุกประเทศไทยบันทึกไว้ด้วย เขานับถือไว้ในฐานะที่เขาเป็นผู้ช่วยผู้บัญชาการทหารบกและอธิบดีกรมตำรวจ พลโทขชายเคยบอกผมว่าถ้าสมุดปกแดงของเขาหายไปเขาจะยิงตัวตายทันทีเพราะแผนการต่าง ๆ จะต้องเปลี่ยนแปลงแก้ไขใหม่หมด ฉะนั้นผมใคร่จะขอความกรุณาจากคุณให้สวมรอย

แสดงตัวเป็นนายพลขชายไปที่บ้านเขา พวงกัญญาของเขามียัดไว้ได้แล้ว เมื่อไปถึงบ้านคุณก็แก้งแสดงท่าทีว่าคุณหัวเสียหงุดหงิดใจคุณหญิงดาราวดีก็คงจะไม่กล้าพูดอะไรกับคุณ เราจะแก้งนั่งคุยกันในห้องรับแขกสักครู่แล้วคุณก็ขึ้นไปบนห้องนอนไซเซฟเอาสมุดปกแดงเล่มนั้นลงมา ต่อจากนั้นเราก้อออกมาจากบ้านนั้นผมจะบอกคุณหญิงเองว่าเราจะต้องเข้าเฝ้าเจ้าฟ้า”

เสี่ยหงวนยิ้มเล็กน้อย

“ท่านนายพลครับ โปรดสอบถามก่อนว่าสมุดปกแดงเล่มนั้นมีบันทึกที่เป็นประโยชน์แก่กองทัพหรือทางราชการทหารของเรา”

“ได้รับผมยินดีสาบาน ถ้าไม่มีข้อความที่เป็นประโยชน์แก่กองทัพไทย ขอให้ผมมีอันเป็นต้องเสียชีวิตภายในวันสองวันนี้”

กิมหงวนยื่นมือให้เขาจับ

“ตกลงครับผมยินดีทำงานนี้เพื่อประโยชน์แก่เราทั้งสองฝ่าย เราจะไปกันเดี๋ยวนี้หรือครับ”

“ครับ ไปเดี๋ยวนี้ ผมจะขับรถเก่งของผมพาคุณไป ตามธรรมดาผมเคยขับรถไปส่งเขาบ่อย ๆ ถ้าวันไหนเขาไปทำงานที่กระทรวงกลาโหมและเราเลิกงานพร้อม ๆ กัน” พุดจบเขาก็หันมาทาง ดร. ดิเรกกับคณะ “ผมต้องขอประทานโทษที่ผมจะพาผู้การกิมหงวนไปบ้านนายพลขชาย ทุกท่านอย่าเพิ่งกลับนะครับ อีกครึ่งชั่วโมงเราจะกลับมา คำวันนี้พวกคุณจะต้องร่วมรับประทานอาหารค่ำกับผม” แล้วเขาก้อกล่าวกับสุรพงษ์เป็นภาษาเขมร “แกต้องช่วยเหลียวรั้งพวกคุณ ๆ เหล่านี้ไว้ให้กินข้าวกับกันซึ่งรวมทั้งแกด้วย ปฏิเสธไม่ได้นะไว้ยสุรพงษ์”

สุรพงษ์ยิ้มให้

“ตกลงเจี๋ยง วันนี้สนุกกันสักที”

พล.ท. เจี๋ยงพยักหน้าและยิ้มให้ พ.อ. กิมหงวน ต่อจากนั้นทั้งสองก็ลุกขึ้นเดินผ่านประตูห้องรับแขกเข้าไปในห้องโถงเพราะกิมหงวนจะต้องแต่งเครื่องแบบนายพลตำรวจที่ลอกคราบมาจากนายพลขชาย บรรดาหัวหน้าเขมรอิสระต่างต้อนรับ พล, นิกร, ดร. ดิเรก, เจ้าคุณปัจจนึก ๆ และ ส.ท. โกยอย่างดีที่สุด เหล่าและกับแก้มพร้อมด้วยไซดาแซ่เย็นถูกยกมาเพิ่มเติมเรื่อย ๆ

พอพลบค่ำจวนจะสิ้นแสงตะวัน เซฟโรเล็ทแก้งสี่เหลี่ยมซึ่งขับโดย พล.ท. เจี๋ยงก็พาอภิตีตำรวจตัวปลอมในเครื่องแบบนายพลตำรวจโทมาที่บ้านของนายพลตาเดียวซึ่งอยู่ชานเมืองและอยู่ห่างจากสนามบินราว ๒ กิโลเมตร

คฤหาสน์หลังนั้นใหญ่โตโอ้อ่าแบบทันสมัย สีหนูได้ให้เงินนายพลตาเดียว ๔ ล้านเหรียญสร้างคฤหาสน์หลังนี้และนายพลขชายได้ลงทุนอีก ๔ ล้าน ดังนั้นบ้านของอภิตีตำรวจเขมรซึ่งเป็นคฤหาสน์ที่สง่างามหลังหนึ่งในย่านนี้ปลูกอยู่ในเนื้อที่ดินเกือบ ๒ ไร่ มีรั้วรอบขอบชิดทั้ง ๔ ด้านและมีตำรวจยามเฝ้าหน้าบ้านและหลังบ้านตลอด ๒๔ ชั่วโมง ทำการอารักขานายตำรวจใหญ่ที่เป็นกำลังสำคัญของสีหนู

กิมหงวนนั่งหัวเราะมาตลอดทางเมื่อนายพลเจี๋ยงเล่าความจริงให้ฟังว่าเท่าที่นายพลขชายเคร่งขรึมไม่ชอบบริปากพูด มักจะใช้คำสั่งไปนั้นก็เนื่องจากว่านายพลตาเดียวเป็นอ่างหรือติดอ่าง เขาจะพูดคล่องก็ต่อเมื่อเขามีอารมณ์โกรธหรือฉุนเฉียวเท่านั้น เขาไม่ต้องการให้ลูกน้องเห็นปมด้อยของเขาจึงพยายามบริปากพูดน้อยที่สุด แต่เมื่อเข้าเฝ้าเจ้าสีหนูทั้งสองจะคุยกันจ้อที่เดียวเพราะต่างฝ่ายต่างก็เป็นอ่างเช่นเดียวกัน เลขาธุการที่คอยจดชวเลขการสนทนาระหว่างเจ้าสีหนูกับนายพลขชายสบายใจมาก แต่ละคนกว่าจะพูดได้สักประโยคก็ติดอ่างอยู่ตั้งนาน บางทีก็พูดภาษาไปกันซึ่งต่างคนต่างเข้าใจกันดี สีหนูจึงโปรดปรานนายพลตาเดียวมากเป็นที่รักใคร่ไว้วางใจเสมอ

เมื่อเซฟโรเล็ทแก้งผ่านประตูรั้วบ้านเข้ามา ตำรวจยามรูปร่างผอมกะห่องคนหนึ่งก็รีบลุกขึ้นยืนกระทำความเคารพทันที สาวใช้บนตึกรีบเปิดไฟฟ้าตามห้องต่าง ๆ เพราะขณะนี้อากาศเริ่มหมุกหมัวแล้ว นายพลร่างใหญ่หัวหน้าขบวนการใต้ดินขับรถแล่นมาหยุดหน้าตึกแล้วกระซิบบอกเสี่ยหงวนซึ่งนั่งอยู่ข้าง ๆ

“เก๊กหน้าหน่อยซีคุณ ทำให้เหมือนกับว่าคุณกำลังมีเรื่องยุ่งยากใจและหัวเสีย กลับมาบ้านแล้ว คุณหญิงก็กระซิบถามผมเอง ถ้าคุณพบสาวสวยในวัย ๒๐ เศษคนนั้นก็คือลูกสาวของนายพลขจาย จำไว้ว่า หล่อนชื่อลอลองค์ คุณหญิงชื่อดาราวดี”

“คุณหญิงแกหรือยัง” เสียหวนกระซิบถาม

“ในราว ๔๕ ปีครับ แต่ยังสาวและสวยมากขาวจั๊วะและอ้วนจ้ำม่ำเป็นคนมีเสน่ห์ครับ ผมว่าสาว ๆ ผู้ไม่ได้หน้ายังอ่อนเหมือนผู้หญิงในวัย ๓๐ กว่า ๆ นายพลขจายรักคุณหญิงของเขามาก”

อาเสี้ยมยิ้มแห้ง ๆ

“สมมุติว่าผมจะจับคุณหญิงสักที่ได้ไหมตอนที่ผมขึ้นไปเปิดเซฟเอาสมุดปกแดงเล่มนั้น”

“อ้อ ไม่ต้องสมมุติครับ คุณควรทำที่เดียวมายคุณหญิงสงสัย ตอนนี้คุณจะทำยังไงได้ทั้งนั้นเป็นเรื่องของคุณ อย่าให้คุณหญิงนึกเฉลียวใจว่าคุณเป็นตัวปลอมก็แล้วกัน”

ทั้งสองพากันลงจากรถ ในเวลาเดียวกันนั่นเองสุภาพสตรีในวัยกลางคนเจ้าของร่างอ้วนเตี้ยผิวพรรณ ผุดผ่องใบหน้างานแฉล้มและท่วงท่าสง่างามคนหนึ่งแต่งกายภูมิฐานได้พาดำเดินออกมาจากห้องโถงชั้นล่างอย่าง รีบร้อน หล่อนคือคุณหญิงดาราวดีศรีภรรยาของอธิบดีตำรวจเขมรนั่นเอง

พล.ท. เจริญซึ่งแต่งเครื่องแบบนายพลรีบยกมือวันทยหัตถ์และทักทายอย่างสนิทสนม

“สวัสดิ์ครับคุณหญิง”

ดาราวดีรับไหว้อย่างอ่อนช้อย

“สวัสดิ์คะท่าน เชิญบนตึกซีคะ คุณของดิฉันไม่สบายไปหรืออย่างไรคะ ทำไมถึงยืนหน้าเครีดอย่างนั้น”

พล.ท. เจริญประคองอาเสี้ยมขึ้นบันไดไปบนตึกและพาเข้าไปในห้องโถงชั้นล่าง ดาราวดีตามเข้ามาด้วย หล่อนจ้องมองดูอาเสี้ยมอย่างแปลกใจที่เสียหวนแสดงสีหน้าบึ้งตึงและขบกรามกรอดตลอดเวลา เมื่ออาเสี้ยมทูลด ตัวนั่งบนโซฟาเรียบริ้ว นายพลเจริญก็เดินเข้ามาหาคุณหญิงแล้วกระซิบกระซาบบอก

“ท่านรองถูกเจ้าฟ้ากริ้ว” เขาหมายถึงนายพลขจายซึ่งเป็นรองผู้บัญชาการทหารบกคือเป็นผู้บังคับบัญชาของเขาทางฝ่ายทหาร

“อู๊ยตาย กริ้วเรื่องอะไรคะท่าน”

“ลืมเอาสมุดปกแดงติดตัวไป รับสั่งถามอะไรท่านรองตอบไม่ถูก เจ้าฟ้าทรงไล่ตะเพิดให้เข้าเฝ้าทูลละออง ธุลีพระบาทวันนี้ครับ”

ดาราวดีหันหน้าจ้อหันไปมองดูกิมหงวนแล้วเดินเข้ามาหา

“คุณคะ อย่าเสียใจเลยคะ คนเราทำงานมาก ๆ ต้องผิดพลาดบ้าง”

กิมหงวนทำตาเขียวกับคุณหญิงแล้วพูดเสียงกร้าวแต่ไม่ดังนัก

“เจาะเหนียง”

คุณหญิงถอยหลังกรูด เปลี่ยนสายตามาที่นายพลเจริญซึ่งกำลังกลั้นหัวเราะแทบแย

“คุณพูดอะไรดิฉันไม่รู้เรื่องเลย”

หัวหน้าเขมรอิสระยิ้มแห้ง ๆ

“เป็นรหัสลับของตำรวจครับ”

กิมหงวนร้องเรียกหล่อนทันที

“ดาราวดี”

คุณหญิงหันขวับมาทางเขา อาเสี้ยมลุกขึ้นยืนซีมือขึ้นไปชั้นบน ดาราวดีอกใจเดินระทึกเมื่อเห็นสามี หัวเสีย หล่อนรีบเดินนำหน้าพาเขาเดินผ่านห้องโถงชั้นบนไปชั้นบนและตรงไปยังห้องนอนของนายพลขจาย

พอเข้ามาในห้องคุณหญิงก็โผล่เข้ากอดกิมหงวน

“คุณขา อาบน้ำอาบทำให้สบายใจ แล้วทานข้าวเสียก่อนค่อยไปเฝ้าเจ้าฟ้านะคะ”

เสียงหวนพุกหน้าหงิก ๆ ทั้ง ๆ ที่ฟังไม่ออกแม้แต่คำเดียว เขายกมือซ้ายเชยคางคุณหญิงคาราวดีขึ้น แล้วก้มลงจูบหล่อนอย่างรุนแรง คุณหญิงแปลกใจอย่างยิ่งที่สามีไม่เคยจูบหล่อนแบบนี้เลยและจูบของกิมหงวน ทำให้หล่อนเสียวซ่าจนวาบหวิวใจไม่น้อยถึงกับกอดกิมหงวนแน่น

อาเสียวทำตัวเหมือนกับว่าเขาเป็นนายพลจริง ๆ เขาจูบและจูบคาราวดีสักครู่ก็คลายมือออก ล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบพวงกุญแจออกมาแล้วซึ่มือออกคำสั่งให้ไปปิดประตูห้อง

“ทำไมต้องปิดประตูห้องด้วยล่ะคะ บนนี่นอกจากดิฉันกับล่อของค์ก็ไม่มีใครขึ้นมาได้ คุณหวาดกลัวภัยอะไรหรือคะ”

เสียงหวนซึ่มือไปที่ประตูอีก เมื่อคาราวดียืนนิ่งเฉยเขาก็ตวาดเว็ด

“เจาะเหนียง”

คาราวดีสะดุ้งเฮือก

“คะ คะ คะ ดิฉันจะเจาะเหนียงตามคำสั่งของคุณเดี๋ยวนี้” หล่อนพูดล่อล่อแล้ววิ่งตุ๊ะตุ๊ะไปที่ ประตูจัดแจงปิดประตูใส่กลอนทันที

เสียงนาฬิกาในห้องโถงชั้นล่างตีกังวาน ๗ ครั้งบอกเวลา ๑๙.๐๐ น. ภายในห้องโถงมีแสงไฟฟ้าส่องสว่างราวกับกลางวัน ท่านนายพลเจี๋ยนั่งกระสับกระส่ายอยู่เกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว บนโต๊ะข้างโซฟาเครื่องเต็ม และหีบบุหรีวางอยู่ซึ่งสาวใช้ของคุณหญิงคาราวดีได้นำมาต้อนรับหัวหน้าเขมรอิสระ

ในที่สุดนายพลเจี๋ยก็พูดพึมพำกับตัวเองเบา ๆ

“ว้า-แยโว้ย ถ้าผู้การกิมหงวนเกิดติดอกติดใจคุณหญิงคาราวดีไม่ยอมลงมาข้างล่างเราคงคอยแย่ เปิดเซฟหยิบสมุดปกแดงเท่านั้นทำไมถึงช้าเหลือเกิน เคราะห์ดีจริง ๆ ที่ผู้การกิมหงวนไม่เหมือนเรา ถ้ารูปร่างหน้าตาเกิดเหมือนเราละก็อเมียเราก็คงจะต้องประสบเหตุการณ์เช่นนี้”

ความคิดคำนึงของเขาสิ้นสุดลงเมื่อสาวสวยคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้องโถง หล่อนแต่งตัวเรียบร้อย อย่างอยู่กับบ้านสวมกระโปรงสีกรมท่าและเสื้อคอปกสีขาว หญิงผู้นี้คือล่อของค์ธิดาของนายพลตาเดียวซึ่งเป็นลูกคนสุดท้ายของเขานั่นเอง ล่อของค์เพิ่งสำเร็จอักษรศาสตร์จากมหาวิทยาลัยพนมเปญเมื่อเร็ว ๆ นี้ หล่อนมีอายุ ๒๒ ปีบริบูรณ์ รูปร่างอวบอัดโบหน้ามีเสน่ห์และสวยเหมือนแม่

หล่อนหยุดชะงักเมื่อแลเห็นเสนานิกรทหารบกนั่งอยู่บนโซฟาตามลำพัง แล้วหญิงสาวก็ประณมมือไหว้ อย่างนอบน้อม

“สวัสดิ์ค่ะคุณอา คุณอามานานแล้วหรือคะ”

พล.ท. เจี๋ยพุกหน้ารับไหว้

“สวัสดิ์หลานสาว อามาเกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว มากับคุณพ่อหนู”

“หรือคะ คุณพ่อขึ้นไปข้างบนหรือคะ”

“จ๊ะ คุณแม่ของหนูก็ขึ้นไปอยู่ข้างบนด้วย หนูไปไหนมาล่ะ”

หล่อนยิ้มน่ารัก

“ไปคุยกับเพื่อนที่อยู่บ้านติด ๆ กันคะ อ้า-หนูจะขึ้นไปหาคุณพ่อนะคะ”

นายพลเจี๋ยกล่าวห้ามทันที

“อ๊ะ อ๊ะ อย่าฟังขึ้นไปเลยหนู คุณพ่อกำลังหัวเสียอารมณ์ร้ายเพราะถูกเจ้าฟ้ากริ้ว อย่าไปยุ่งกับท่าน เดียวจะถูกดู”

“ไม่เป็นไรคะ ทุกครั้งที่คุณพ่อไม่สบายใจ หนูชวนคุยเสียพักเดียวท่านก็ใจดี คุณอาที่รู้แล้วว่าคุณพ่อกันรักหนูมาก”

พล.ท. เจี๋ยงจู้ปาก

“อยากตายก็ขึ้นไปเถอะ”

ล่อองค์หัวเราะเสียงใสเข้าใจว่าหัวหน้าเขมรอิสระพูดสัพยอกหล่อน หญิงสาววิ่งเหยาะ ๆ ขึ้นบันไดไป
ชั้นบนผ่านเฉลียงหลังตึกตรงมาที่ห้องนอนของท่านนายพลขจายกับคุณหญิงดาราวดี

เมื่อเห็นประตูห้องปิดล่อองค์ก็รู้สึกแปลกใจเล็กน้อย หล่อนยกมือขวาจับลูกบิดลงดิ่งบานประตู
เมื่อเปิดไม่ออกก็ยกมือขึ้นเคาะประตูติด ๆ กันสามสี่ครั้ง

“คุณพ่อขา คุณพ่อขา”

มีเสียงถอดกลอนแล้วบานประตูขวาก็ถูกผลักออกมา ผู้เปิดประตูคือคุณหญิงดาราวดีนั่นเอง คุณหญิง
ยิ้มเจื่อน ๆ เมื่อได้เผชิญหน้าลูกสาวของหล่อน

“คุณพ่อกำลังมีเรื่องกลุ้มใจ อย่ามารบกวนท่านเลยลูก ลงไปข้างล่างหรือไปอยู่ห้องเจ้าเถอะ”

หญิงสาวไม่ยอมฟังเสียง เดินผ่านคุณหญิงบุกเข้ามาในห้องและตรงเข้ามาหาทิมหงวน ซึ่งกำลังนั่ง
หน้าเคียดอยู่บนเตียงนอน บนตักของเขามีสมุดปกแดงอันเป็นบันทึกฉบับที่มีค่ายิ่งของนายพลขจาย ล่อองค์
ทรุดตัวลงนั่งข้างอาเสี้ยและยกมือขวากอดหลังเขา

“คุณพ่อ คุยกับหนูบ้างซีคะ กลุ้มใจเรื่องอะไรคะ”

เสี้ยหงวนถอนหายใจเฮือกใหญ่ ค่อย ๆ เยกหน้าขึ้นมองดูหน้าดาราวดี แล้วชี้มือออกคำสั่งให้หล่อน
ออกไปจากห้อง คุณหญิงยืนนิ่งเฉยจนกระทั่งทิมหงวนตวาดลั่น

“เจอะเหนียง”

คุณหญิงดาราวดีก็สะดุ้งเฮือก รีบหมุนตัวกลับเดินออกไปจากห้องทันที กิริยาท่าทางของเสี้ยหงวน
ทำให้หล่อนเริ่มสงสัยบ้างแล้ว ตามปกติ พล.ท. ขจายไม่เคยดุดันกับหล่อนเช่นนี้

ดาราวดีออกมานั่งเฝ้าเตียงอาอยู่บนม้ายาวที่เฉลียงหลังตึกและความแปลกใจได้เพิ่มขึ้นอีกเมื่อหล่อนเห็น
นายพลกำมะลอเดินมาปิดประตูใ้กลอน แต่แล้วก็คิดว่านายพลขจายคงมีเรื่องสำคัญที่จะปรึกษาหารือกับ
ล่อองค์ คุณหญิงดาราวดีก็ลุกขึ้นยืนเดินทอดน่องลงบันไดไปชั้นล่างและตรงเข้าไปหานายพลเจี๋ยงนั่งลงบน
เก้าอี้โน้มตัวหนึ่งตรงข้ามกับเขา

“ดิฉันรู้สึกว่าคุณขจายมีอะไรแปลก ๆ มากเชียวคะ” หล่อนพูดกับเสนาธิการทหารบก “แกไม่ยอมพูด
อะไรกับดิฉันเลย พูดแต่คำว่าเจอะเหนียงคำเดียวเท่านั้น ซึ่งดิฉันแปลไม่ออกว่าหมายความว่าอะไร”

“ปล่อยท่านเถอะครับ ท่านทำงานหนักมากในระหว่างนี้ แต่ว่าท่านยังรักคุณหญิงอยู่ไม่ใช่หรือครับ”

คุณหญิงยิ้มอาย ๆ

“คะ แก่พ่อดิฉันราวกับว่าเพิ่งแต่งงานกันใหม่ ๆ จูบดิฉันเสี้ยจนหายใจไม่ออก มีบทบาทเหมือนกับ
เด็กหนุ่ม ๆ จนดิฉันอดแปลกใจไม่ได้”

“แล้วท่านยังทำอะไรอยู่ล่ะครับ”

“คงมีเรื่องปรึกษากับลูกสาวของเขากระมังคะ พอล่อองค์เข้าไปในห้องคุณก็ไล่ดิฉันออกจากห้องแล้ว
ปิดประตูใ้กลอน น่าน้อยใจจริง ๆ ดิฉันเป็นเมียแท้ ๆ ทำท่าเหมือนกับไม่ไว้ใจดิฉันยั้งนั่นแหละ กิริยาท่าทาง
ของคุณขจายวันนี้ประหลาดจริง ๆ คะ นิสัยของแกไม่เคยเป็นอย่างนี้เลย”

จนกระทั่งเข็มนาฬิกาเรือนใหญ่ในห้องโถงบอกเวลา ๑๙.๑๕ น.

นายพลกำมะลอเดินลงบันไดตึก ๆ มาข้างล่างในท่าทางร้อนรนมือขวาของเขาก็กะเป๋เอกสารไบบางหนึ่ง
ซึ่งในกระเป๋านี้มีสมุดปกแดงอันมีค่า ทิมหงวนก็หันหน้าเคร่งเครียดตามเดิม เขามองดูนายพลเจี๋ยงแล้วพูด
เสียงหนัก ๆ

“เจอะเหนียง”

นายพลเจี๋ยงฝืนยิ้มแล้วลุกขึ้นยืน

“ครับผม เจาะก็เจาะ”

เขาเดินเข้ามาที่กลางจวบริมฝีปากคุณหญิงดาวราวตีอีกทีหนึ่ง แล้วพาหัวหน้าเขมรอิสระออกจากห้องโถงอย่างร้อนรน คุณหญิงดาวราวตีลุกขึ้นยืนตามออกมาส่งเขาที่หน้าตึกและยื่นมองดูจนกระทั่งเสนาธิการทหารบกกำมะลอนั่งรถออกไปพ้นบ้าน

คุณหญิงเดินกลับเข้ามาในห้องโถง หล่นอดคิดไม่ได้ว่านายพลขจายเคยแต่เพียงจวบแก้มหล่นเท่านั้นไม่เคยจวบริมฝีปากหล่นอย่างดูตมี่มร่าร้อนอย่างนี้เลย ในที่สุดหล่นก็คิดเอาเองว่าสามีของหล่นอาจจะถูกนายแพทย์ทหารของคอมมิวนิสต์ล้างสมองเสียแล้วก็เป็นที่ จึงมีกิริยาทำทางเปลี่ยนแปลงไปและแสดงความพิสวาสหล่นจนเกินควร ทำให้หล่นได้รับความสดชื่นขึ้นอย่างน่าประหลาดจากบทรักของนายพลกำมะลอน

ก่อนที่คุณหญิงดาวราวตีจะขึ้นบันไดไปชั้นบน เสียงกริ่งโทรศัพท์ก็ดังกังวานขึ้น สุภาพสตรีชั้นนำของกัมพูชาซึ่งเปลี่ยงปล้ำเสียดีอาเสียดีกิมนหวนของเราเดินตรงไปที่เครื่องโทรศัพท์ซึ่งวางอยู่บนโต๊ะสี่เหลี่ยมข้างประตูห้องรับประทานอาหารทันที แล้วหล่นก็ยกหูโทรศัพท์ขึ้น

“ฮัลโหล นี่บ้านอธิบดีกรมตำรวจ นั่นที่ไหน นี่คุณหญิงดาวราวตีพูดคะ”

“สวัสดิ์ครับผม ผมผู้บังคับการสันติบาลพูดครับ”

“อ้อ คุณผงดหรือคะ สวัสดิ์คะ มีธุระอะไรหรือคะ”

“ท่านอยู่ไหมครับ”

“ไม่อยู่หรือคะ เพิ่งออกไปจากบ้านเดี๋ยวนี้เอง”

“หรือครับ คุณหญิงพอจะทราบไหมครับว่า คนไทยคนหนึ่งมีรูปร่างหน้าตาเหมือนกับท่านอธิบดีราวกับลูกฝาแฝดและปลอมตัวเป็นท่าน แต่งเครื่องแบบนายพลตำรวจโทไปที่โรงพักทำข้ามเพื่อไปช่วยจารชนคนไทยคนหนึ่งซึ่งถูกขังอยู่ที่โรงพักนั้น แต่ถูกท่านจับได้ท่านได้นำตัวของท่านไปขังอยู่ที่ไหนครับ เจ้าฟ้าใครจะทรงทราบเรื่องนี้”

คุณหญิงดาวราวตีลืมหูลง

“ไหนคะ พูดใหม่สิคะผู้การ ดิฉันได้ยินไม่มีใครนัดมีคนไทยคนหนึ่งปลอมตัวเป็นท่านยังงั้นหรือคะ”

“ครับ ถูกแล้วครับ เรื่องมันก็มีอยู่ว่าเมื่อตอนบ่ายตำรวจที่ทำข้ามจับจารชนคนไทยได้คนหนึ่งที่ทำเรือแม่น้ำแล้วนำไปขังไว้ที่โรงพักทำข้าม ในช่วงโมงนั้นเองท่านก็ได้รับรายงานจากสารวัตรใหญ่ทำข้ามทางโทรศัพท์”

“คะ แล้วยังไงคะ”

“ท่านก็ไปที่โรงพักนะซีครับ เพื่อจะไปจับตัวจารชนคนนั้นไปให้เจ้าฟ้าดูหน้ามัน ตำรวจเล่าว่าท่านเอาตำป็นพทตีหัวจารชนคนนั้นแตกเลือดไหลอาบหน้า แล้วท่านกับนายตำรวจประจำตัวของท่านก็ลากตัวเจ้าหมอนั้นออกมาจากกรงขังจะนำไปขึ้นรถยนต์ที่จอดอยู่หน้าโรงพัก”

“ต่อไปคะผู้การ ดิฉันกำลังสนใจฟังมากในเรื่องนี้”

“อ้า-ตอนนั้นเอง คนไทยคนหนึ่งซึ่งมีรูปร่างหน้าตาเหมือนกับท่านราวกับพิมพ์เดียวกันก็แต่งเครื่องแบบนายพลตำรวจโทนั่งรถแท็กซี่มาที่โรงพักตามลำพังเพื่อจะสวมรอยเป็นท่านอธิบดี ท่านก็เลยสั่งให้ตำรวจช่วยกันจับไว้ครับ มันดินรนต่อสู้เลยถูกนายตำรวจซัดเสียดีปากคอปดลินหน้าตาไปแทบจะจำไม่ได้ แล้วท่านก็พาจารชนกับคนไทยที่ปลอมตัวเป็นท่านขึ้นรถแท็กซี่คันหนึ่งมาจากโรงพักครับ สารวัตรใหญ่เขารายงานเรื่องนี้ให้ผู้กำกับทราบ ในที่สุดเรื่องก็ทรงทราบถึงเจ้าฟ้าซึ่งพระองค์อยากเห็นหน้าคนไทยที่ที่ถูกจับมาก เพราะเป็นหน่วยปฏิบัติการพิเศษที่กระโดดร่มลงมายังชานเมืองพนมเปญเมื่อสามสี่วันที่แล้วมานี้”

“แล้วยังไงคะผู้การ” คุณหญิงพูดเร็วปรือและเสียงที่พูดสั้นเครือ

“เจ้าฟ้ารับสั่งให้นายตำรวจประจำราชสำนักของพระองค์โทรศัพท์ติดต่อกับท่านอธิบดีที่กรมตำรวจและที่ค่ายทหารบางแห่งครับ เมื่อติดต่อไม่ได้พระองค์ก็โทรศัพท์ถึงผม รับสั่งให้ผมตามหาตัวท่านอธิบดีเพื่อไว้รับพาคคนไทยสองคนเข้าเฝ้าโดยด่วน พระองค์จะดูหน้ามันและจะตัดหัวเสียบประจานไว้กลางเมืองที่อนุสาวรีย์พระยาละแวกทั้งสองคน คุณหญิงกรุณาบอกผมหน่อยได้ไหมครับว่าท่านออกจากบ้านไปไหนและไปกับใคร”

คุณหญิงดาราวดีมีที่ท่าเหมือนจะเป็นลม ความรู้สึกบอกตัวเองว่าหล่อนกับลออองค์ลูกสาวของหล่อน เจอตัวปลอมเข้าแล้ว ซึ่งอาเสี้ยกิมหงวนมีรูปร่างลักษณะผิวพรรณเหมือนกับ พล.ต.ท. ขจายราวกับหล่อนจาก พิมพ์เดียวกัน จะแตกต่างกันก็คือนายพลขจายอยู่ข้างจะจุ่มง่ามไม่กระฉับกระเฉงปราดเปรี้ยวว่องไวเหมือนกับ กิมหงวน

หล่อนไม่กล้าตอบว่าตัวปลอมของหล่อนมากับนายพลเจียงเสนาธิการทหารบกและกำลังเดินทางไป ฝ่าเจ้าฟ้าพร้อมด้วยสมุดปกแดงเป็นเอกสารสำคัญที่มีค่ายิ่ง

“อ้ารู้สึกที่ท่านอารมณ์ไม่ดีคะ ดิฉันเลยไม่ได้พูดอะไรกับท่าน จึงไม่ทราบที่ท่านไปไหน”

“แต่จริง ผมจะไปตามตัวท่านได้ที่ไหนล่ะครับ ที่ค่ายทหารและที่กรมตำรวจก็ไม่มี ท่านรับประทาน อาหารค่าไปแล้วหรือยังครับ”

“ไม่ได้ทานหรือคะแต่ทานอาหารว่างไปนิดหน่อยและไม่ได้บอกดิฉันว่าท่านจะกลับมาทานอาหาร หรือไม่ ท่านมาถึงบ้านไม่ถึงครึ่งชั่วโมงท่านก็ออกจากบ้านไป รู้สึกว่าท่านเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียมากคะ”

“ครับ ถูกแล้วครับ หมู่นี้ท่านทำงานหนักมากทั้งด้านทหารและตำรวจเกี่ยวกับเตรียมงานบุกประเทศไทยในเร็ววันนี้ ขอบคุณครับคุณหญิง เลิกกันนะครับ ผมจะรีบติดตามตัวท่านไปฝ่าเจ้าฟ้าเดี๋ยวนี้”

เมื่อได้ยินเสียงวางหูโทรศัพท์คุณหญิงดาราวดีก็ค่อย ๆ วางหูโทรศัพท์ลงบนเครื่องของมันตามเดิม ใบหน้าของหล่อนเคร่งขมึนและซีดเผือด แต่แล้วก็กลับแดงระเรื่อด้วยความกระดากใจเท่าที่หล่อนต้องเสียที่ อาเสี้ยกิมหงวนของเราทั้ง ๆ ที่หล่อนได้ให้สัตย์ปฏิญาณไว้ว่า ในชาตินี้หล่อนจะไม่ยอมให้ชายอื่นแตะต้องเซซเซม หล่อนเป็นคนที่ยืน หล่อนจะเป็นของนายพลขจาย หล่อนจะซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อเขาตลอดไป

คุณหญิงดาราวดียืนนิ่งเฉยเหมือนรูปหุ่น หล่อนพอจะคาดการณ์ได้ว่าสามีของหล่อนอาจจะถูกจับกุม ตัวไว้ ซึ่งหัวหน้าเขมรอิสระซึ่งก็คือนายเจียงอย่างไม่ต้องสงสัย เท่าที่กิมหงวนสวมรอยปลอมตัวเป็นอธิบดี ก็เพราะต้องการเอกสารคือสมุดปกแดง แล้วเขาถือโอกาสชื่นชมหล่อนอันเป็นผลพลอยได้หรือลำไพลของเขา

เมื่อนึกถึงลูกสาวสุดที่รักคนเดียวของหล่อนซึ่งยังอยู่ในห้องชั้นบน คุณหญิงดาราวดีก็เย็นวาบไปหมด ทั้งตัว หล่อนวิ่งผ่านห้องโถงชั้นบนได้ไปชั้นบนอย่างรีบร้อน เมื่อเข้ามาในห้องส่วนตัวของหล่อนดาราวดี ก็แลเห็นลออองค์สาวน้อยนอนพักผ่อนอยู่บนเก้าอี้โยกในห้องนั้นตามลำพัง ท่ามกลางแสงไฟฟ้าอันสว่างนวล มีหนังสือปกแข็งเล่มหนึ่งวางอยู่บนอกของหล่อน

“ลออองค์” คุณหญิงอุทานเสียงหนัก ๆ

หญิงสาวรีบลุกขึ้นนั่งและยิ้มให้คุณหญิง

“คุณพ่อไปแล้วหรือคะ”

“ไปแล้วลูก คุณพ่อทำอะไรเจ้าหรือเปล่า”

ลออองค์หน้าตื่น

“เอ๊ะ ทำไมมาถามหนูอย่างนี้คะคุณแม่ ท่านเป็นพ่อหนูท่านจะมาทำอะไรหนู”

คุณหญิงทลุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้โน้มตัวหนึ่งและจ้องมองดูลูกสาวของหล่อนคล้ายกับจะค้นความจริงใจ บางอย่าง

“ลออองค์ บอกแม่ตามตรงเถอะลูก คุณพ่อเจ้าไม่ได้ทำอะไรเจ้าเลยหรือ”

“เปล่าคะ เพียงแต่จูบหนูเท่านั้นก่อนจะออกไปจากห้อง”

“จูบตรงไหน”

“ก็จูบแก้มนะซีคะ”

“แล้วพูดอะไรกับเจ้าหรือเปล่า”

“พูดคะ ท่านพูดกับหนูเป็นภาษาอังกฤษว่า ท่านส่งสารหนูมาก ท่านต้องการให้หนูเป็นดอกไม้งาม ของบ้านเราต่อไป”

คุณหญิงดาราวดีคอบคอบอ่อน แต่แล้วก็ฝันยิ้มไม่ยอมบอกลูกสาวของหล่อนว่า นายพลขายที่เพิ่งออกไปจากบ้านเมื่อสักครูนั่นคือคนไทยคนหนึ่งซึ่งปลอมแปลงตัวมาขโมยสมุดปกแดงเล่มนั้นและถือโอกาสชื่นชมหล่อน ดาราวดีบอกตัวเองว่าเรื่องนี้หล่อนจะรักษาไว้เป็นความลับตลอดชีวิต

ในช่วงโม่งเดียวกันนั่นเอง พล.ท. เจริญเสนาธิการทหารบกแห่งกองทัพเขมรกับ พ.อ. กิมหงวนแห่งกองทัพกบฏไทยก็กลับมายังกองบัญชาการเขมรอิสระอย่างภาคภูมิใจในความสำเร็จผล โดยเฉพาะอาเสียกิมหงวนนั่งใจลอยนึกถึงคุณหญิงดาราวดีมาตลอดทาง

บรรดาบุคคลชั้นหัวหน้าขบวนการเขมรอิสระพร้อมด้วยคณะพรรคสี่สหายต่างตื่นตื่นยินดีไปตามกันเท่าที่เสียงหงวนสามารถนำสมุดแดงของนายพลตาเดียวมาได้ เพราะจะทำให้แผนการทางทหารของเขมรเปลี่ยนแปลงไปหมด ทุกคนชุมนุมอยู่ในห้องรับประทานอาหารอันกว้างใหญ่ อาเสียแลเห็นเจ้าแห้วนั่งร่วมโต๊ะอยู่ด้วยก็แปลกใจจึงกล่าวถามทันที

“เฮ้-แกมายังไงจะอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วยิ้มแป้น

“รับประทานคุณสุรพงษ์โทรศัพท์ที่บ้านให้คนใช้พาผมมาส่งที่นี่ครับ แฮะ แฮะ รับประทานอาเสียของผมแต่งเครื่องแบบนายพลตำรวจเขมรอย่างนี้ภาคภูมิใจมากเชียวครับ มองดูหน้าตาคคล้ายกับเขมรจริง ๆ”

“อ้าว” กิมหงวนอุทานพร้อมกับสะดุ้งเล็กน้อย “แกไปพูดยั้งที่กรุงเทพฯ ๖ ฉันทันทีห้วงเจ็ดตัวเท่านั้นเอง แล้วก็ถ้าฉันแต่งเครื่องแบบอย่างนี้ไปเดินในกรุงเทพฯ ๖ ก็คงถึงกับเอาเสียมเขาะตัวฉันขึ้นมาจากดินเป็นแน่”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นครัง ใครต่อใครซักถามรายละเอียดจากนายพลเจริญและเสียงหงวนในเรื่องที่สวมรอยเป็นนายพลตาเดียวไปลักสมุดปกแดงมาจากบ้าน เมื่ออาเสียเล่าว่าเขาได้ชื่นชมคุณหญิงดาราวดีมาแล้ว ทุกคนก็อ้าปากหวอไปตามกัน

พลยกมือชี้หน้ากิมหงวนแล้วพูดเสียงหัวเราะ

“แกบาปมากไปยุ่งกับเมียเขา”

“จะบาปยังไงวะ คุณหญิงกอดกันแล้วก็ขอเซาะฉอเลาะกัน กันไม่ใช่พระอิฐพระปูนนี่หว่า แกล้งถามคุณเจริญดูว่าคุณหญิงดาราวดีนี่เป็นยังไง หล่อนอายุ ๔๐ กว่าแล้วในราว ๔๕ ขวบ แต่ยังสาวและสวยสดขึ้นให้ตื่นตายเถอะระสาว ๆ สู้ไม่ได้จริง ๆ ถ้ากันไม่โอ.เค.ชีกาแรวด์หล่อนก็จะสงสัยกันก็เลยต้องเป็นผัวจริง ๆ ของหล่อน”

หัวหน้าพรรคได้ดินคนหนึ่งพูดเสริมขึ้นเบา ๆ โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง

“แล้วลูกสาวของนายพลขายล่ะครับ”

เสียงหงวนสั่นศีรษะ

“ก็เกือบไปเหมือนกัน แต่ผมหักใจได้ครับเลยไม่ได้ทำอะไรหล่อนเพียงแต่หอมแก้มที่เดียวเท่านั้น”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอีกลั่นห้องรับประทานอาหาร นายพลเจริญยิ้มให้สุภาพบุรุษในวัยสูงอายุกคนหนึ่งซึ่งเป็นนายทหารนอกราชการและเป็นหัวหน้าพลพรรคขบวนการเขมรอิสระคนหนึ่ง

“นายพลขายเป็นอย่างไรบ้างครับ”

“สบายขึ้นแล้ว เขาถูกนายตำรวจซ้อมบอบซ้ำมาก ท่านศาสตราจารย์ดิเรกได้ให้การรักษาพยาบาลเขาเป็นอย่างดี ก่อนที่เราจะรับประทานอาหารกันเรามาปรึกษากันก่อนในเรื่องนี้ เราจะจัดการกับนายพลขายอย่างไรต่อไป ซ่าเขาในคืนนี้ยังงั้นหรือครับ”

พล.ท. เจริญนิ่งคิดสักครู่

“ที่แรกผมคิดจะฆ่าเขาตอนที่สุรพงษ์นำตัวขายมาส่งแต่เดี๋ยวนี้ผมเปลี่ยนความคิดเสียแล้ว การฆ่าพี่น้องร่วมชาติของเรา ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ แล้วเราก็ไม่ควรทำเพราะนายขายยอมมีมิตรสหายและญาติพี่น้องอยู่ไม่น้อย ถ้าเราฆ่าเขาญาติมิตรของเขาก็จะอาฆาตพยาบาทพวกเราและตั้งตัวเป็นปรปักษ์ต่อพวกเรา

คอยขัดขวางการดำเนินงานของขบวนการเขมรอิสระ ผมอยากจะเชิญนายพลขยายมาร่วมรับประทานอาหารกับพวกเราครับ ผมจะเกลี้ยกล่อมเขาเพื่อให้เขาทรยศต่อเจ้าฟ้าและร่วมงานกับเราพวกคุณจะเห็นเป็นยังไง”

นิกรพูดเสริมขึ้นทันที

“ผมเห็นว่านี่เกือบสองทุ่มแล้ว อาหารก็ยกมาเต็มโต๊ะแล้ว เรารับประทานอาหารกันเสียก่อนแล้วค่อยปรึกษากันไม่ดีหรือครับ”

“เฮ้ย” นายพลดิเรกตวาดลั่น “สงวนท่าทีเสียบ้างซีโว้ย”

พ.อ. นิกรทำตาละห้อย

“สงวนกะมีอะไรเล่า หิวข้าวจนตาเหล่แล้ว”

ต่างเปิดอภิปรายกันในเรื่องนี้ ซึ่งคณะพรรคสี่สหายได้ร่วมประชุมด้วย พล.ท. เจริญยืนยันว่าเขาได้ข่าวมาว่านายพลขยายไม่ลงรอยกับสีหนุถึงกับโต้เถียงกันอย่างรุนแรงเมื่อตอนสายวันนี้ นายทหารรักษาประจำทำเนียบได้เล่าให้เขาฟังเป็นส่วนตัว ซึ่งนายทหารหนุ่มคนนั้นเป็นเขมรอิสระและเป็นสายลับของเขาอยู่ในบังคับบัญชาของเขา

ในที่สุดที่ประชุมก็ลงมติเห็นพ้องต้องกันว่าควรจะเชิญตัว พล.ท. หรือ พล.ต.ท. ขยายมาร่วมรับประทานอาหารด้วยซึ่งจะได้เกลี้ยกล่อมเขาให้ทรยศต่อสีหนุ ผู้ที่จะนำประเทศชาติไปสู่ความพิพาสล่มจมในไม่ช้านี้ ถ้าหากว่านายพลขยายยังมีความจงรักภักดีสีหนุอยู่ นายพลเจริญก็จะประหารชีวิตเขาในคืนนี้ด้วยการตัดหัวนำศีรษะไปเสียบประจานไว้

นายพลเจริญหันมาทาง ดร. ดิเรกแล้วถามยิ้ม ๆ

“อาจารย์ลงไปตรวจรักษาเขาที่ห้องใต้ดิน นายพลขยายเขาพูดอะไรกับอาจารย์บ้างครับ”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเล็กน้อย

“เขาพูดภาษาเขมรหลายประโยคครับ เมื่อผมสั่งศีรษะปฏิเสธรว่าผมฟังไม่ออกและบอกเขาเป็นภาษาอังกฤษว่าผมเป็นคนไทย เขาถามผมว่านี่ที่ไหน อยู่ตำบลอะไร ผมก็บอกเขาแต่เพียงว่า ที่นี่เป็นกองบัญชาการใต้ดินของขบวนการเขมรอิสระ”

“แล้วเขาพูดอะไรอีกครับ”

“เขาถามผมว่าใครเป็นหัวหน้า ผมก็บอกเขาว่าผมบอกไม่ได้”

“ขอบคุณครับอาจารย์ อาจารย์จะช่วยล้างสมองของนายพลขยายให้เขาเกลียดชังเจ้าฟ้าและลัทธิคอมมิวนิสต์ได้ไหมครับ”

นายพลดิเรกหัวเราะเบา ๆ

“ผมจะทำได้ก็ต้องส่งตัวนายพลขยายไปห้องทดลองของผมที่กรุงเทพฯ ที่นั่นจะให้ผมล้างสมองหรือเปลี่ยนสมองผมทำได้ทั้งนั้น เครื่องไม้เครื่องมือและหยูกยาของผมมีพร้อม อย่างเจ้าฟ้าสีหนุถ้าพวกคุณส่งตัวไปให้ผมเปลี่ยนสมอง เขาสมองลิงใส่พระองค์ก็จะสิ้นฤทธิ์นี้รุ่งเจ็ยกคร่อกตลอดวัน โยนกล้วยให้ส่วยลูกเดียวพระองค์ก็จะอมแกำตู่ยไม่ต้องคิดเรื่องการบ้านการเมือง”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอีกลั่นห้องรับประทานอาหาร พล.ท. เจริญลุกขึ้นยืนกล่าวคำขอโทษทุก ๆ คน แล้วพาตัวเดินออกไปจากห้องรับประทานอาหาร พลพรรคสองคนซึ่งยืนอยู่ที่ประตูและแต่งเครื่องแบบคล้ายทหารติดตามไปด้วย

นิกรมองดูอาหารบนโต๊ะซึ่งเป็นอาหารคล้ายกับอาหารไทยมีแกงกะหรี่ไก่, หมี่กรอบทรงเครื่อง, ไก่ย่าง, สลัดกุ้ง, ปลาทอดและพลาเนื้อสันแบบเขมรโดยเฉพาะ ไก่ย่างใส่จานเปลขนาดใหญ่ถึงสองจาน มีไก่ที่หันเป็นชิ้นโต ๆ ไม่น้อยกว่า ๕ ตัว นายจอมทะเล้นกระซิบกับเสี่ยหงวนเบา ๆ

“กันกินขาไก่ย่างสักชิ้นจะน่าเกลียดไหม”

“บู้โรโว้ย” เสี่ยหงวนเอ็ดตะโรลั่น “แกตายอดตายอยากมาจากไหนวะอ้ายกร ทนเอาหน้อยซีโว้ย”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ หัวหน้าเขมรอิสระคนหนึ่งยิ้มให้นิกรแล้วพูดนอบน้อมอย่างให้เกียรติ

“เชิญครับผมยินดีให้คุณรับประทานก่อน โอ้...น้ำลายของคุณยี่ดออกมาแล้วครับ”

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ เจ้าแห้วซึ่งนั่งอยู่ข้างซ้ายของนิกรได้กระชิบกระชาบกับนายจอมทะเล้นเบา ๆ

“รับประทานสิบโทโกยเขาคงสงสารคุณครับ เลยแอบหยิบขาไก่ในจานขาหนึ่งส่งมาให้ผมได้โต๊ะ
รับประทานเอาไว้สิครับ แต่ว่า.....ต้องก้มลงรับประทานนะครับ ทำเป็นไก่ผูกเชือกองเท้าก็ได้”

นิกรรับขาไก่จากเจ้าแห้วแล้วก้มหน้าลงไปโต๊ะกัดแทะขาไก่อย่างรวดเร็ว ทำให้เจ้าแห้วกับ ส.ท. โกย
หัวเราะคิกคักไปตามกัน พอนิกรรับขาไก่ พล.ท. เจริญก็พาอธิบดีกรมตำรวจตัวจริงเดินเข้ามาในห้องรับประทานอาหาร นายพลขจายแต่งสากลสีเทาอ่อนซึ่งเป็นเครื่องแต่งกายของอาสาสมัครกิมหงวนนั่นเอง ส่วนเสี้ยหงวนแต่ง
เครื่องแบบนายพลตำรวจโทที่ลอกคราบมาจากนายพลตาเดียว

ใบหน้าของอธิบดีตำรวจเขมรพกซ้ำคำเดียว เขาหยุดยืนกลางห้องกวาดสายตามองไปรอบๆ และสิ้นสุด
ที่ใบหน้าอาสา แล้วเขาก็กล่าวกับกิมหงวนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง

“คุณเลวมมาก คุณปลอมตัวเป็นผมทำให้ตำรวจเข้าใจผิดคิดว่าผมเป็นตัวปลอมช่วยกันบ้อมเสี้ยแทบแย
โปรดบอกผมหน่อยว่าคุณเป็นใคร”

เสี้ยหงวนยิ้มให้

“ผม....พันเอกกิมหงวนครับ ผมมีข่าวดีที่จะเล่าให้คุณฟัง เป็นข่าวที่จะทำให้คุณมีความสุขกาย
สบายใจไปอีกนาน”

“ข่าวอะไร” เขาถามหัวน ๆ

“เมื่อตอนพลบค่ำผมกับนายพลเจริญไปที่บ้านคุณเพื่อไปเอาสมุดปกแดงบันทึกลับของคุณ คุณหญิง
ของคุณได้ให้การต้อนรับผมอย่างดีที่สุด ผมกลัวว่าเธอจะสงสัยก็เลยทำทุกสิ่งทุกอย่างให้เหมือนกับที่คุณทำ”

นายพลตาเดียวนัยน์ตาเหลือก

“โอ๊ย ถ้ายังงั้นหมายความว่าเมียผมไม่มีอะไรเหลืออีกแล้ว”

“อ้อ ยังเหลือครบถ้วนครับ ผมต้องขอโทษที่ผมแสดงบทบาทมากเกินไปหน่อย แต่เสี้ยคุณไม่ได้ระแวง
สงสัยเลย เธอมั่นใจว่าผมเป็นคุณนั่นเอง”

นายพลขจายขบกรามกรอด

“เมียผมน่าจะรู้ว่าคุณเป็นตัวปลอมไม่ใช่ตัวจริง คนเราถึงแม้รูปร่างหน้าตาเหมือนกันราวกับฝาแฝด
แต่กลิ่นและรสมันก็ต้องแตกต่างกัน”

“นั่นสิครับ” กิมหงวนเห็นพ้องด้วย “ผมก็ว่าอย่างนั้น”

พล.ท. เจริญยกมือจับแขนพาอธิบดีมานั่งที่โต๊ะอาหารทางด้านตรงข้ามกับคณะพรรคสี่สหาย ซึ่งโต๊ะ
อาหารโต๊ะนี้เป็นโต๊ะขนาดใหญ่และยาวเกือบเต็มห้อง

“คุณขจายที่รัก” เสนาธิการทหารบกแห่งกองทัพกษัตริย์กัมพูชา

“บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่ผมจะเปิดเผยให้คุณทราบความจริงว่าผมคือหัวหน้าเขมรอิสระ”

“ผมทราบแล้ว” นายพลขจายพูดหัวนๆ “พอเห็นหน้าคุณที่ห้องขังใต้ตึกหลังนี้ ผมก็รู้ว่าคุณเป็นหัวหน้า
ขบวนการเขมรอิสระ คุณจะเอาอย่างไรกับผมก็ว่ามา”

นายพลเจริญยิ้มเล็กน้อย เขาเปลี่ยนภาษาเขมรเป็นภาษาอังกฤษทันที

“ขอให้เราพูดกันแบบลูกผู้ชายและพูดแบบทหาร คุณขจายคุณน่าจะรู้ดีว่า ประเทศชาติของเราจะต้อง
ล่มจมเพราะคอมมิวนิสต์ในไม่ช้านี้ ทั้งนี้ก็เพราะเจ้าฟ้าสีหนุเห็นผิดเป็นชอบคบกับคอมมิวนิสต์นั่นเอง ถ้ากองทัพ
คอมมิวนิสต์หลังไหลเข้ามาในกัมพูชา ทหารแดงก็จะยึดอำนาจเราโดยปริยาย ชาวเขมรจะถูกแย่งอาหารกินหมด
และจะถูกทหารคอมมิวนิสต์กดขี่ข่มเหง”

“ครับ เป็นความจริงคุณเจริญ ทหารคอมมิวนิสต์จะทำลายศาสนาพุทธของเรา ทำลายวัดวาอาราม
และจับพระภิกษุสงฆ์ไปขังคุกหรือใช้งานหนัก พระพุทธรูปจะถูกเผาทำลาย ผู้หญิงทั้งสาวและแก่จะถูกข่มขืน
และตามวิธีการของคอมมิวนิสต์นั้นจะถือว่าผู้หญิงเป็นของกลาง ใครจะกีดกันว่าเป็นลูกเป็นเมียของตนไม่ได้

ลูกสาวและเมียของผมจะยับเยินเช่นเดียวกับลูกเมียของชาวเขมรทั้งหลาย ในที่สุดชาวกำพูชา ก็จะเป็นทาส
คอมมิวนิสต์ ซึ่งรวมทั้งเจ้าฟ้าและพระประยูรญาติของพระองค์ด้วย”

ทุกคนแปลกใจที่นายพลตาเดียวพูดเช่นนั้น พล.ท. เจริญยิ้มให้อธิบดีกรมตำรวจและกล่าวว่า

“คุณมีเข้าใจและมีความรู้สึกอย่างนี้ ทำให้คุณจงรักภักดีต่อเจ้าฟ้าผู้ที่จะนำประเทศชาติของเราไปสู่
ภัยพิบัติอีกหรือครับ”

นายพลขยายหัวเราะเสียงปร่า

“ถ้าผมจะบอกคุณว่าผมทรยศสี่หน้มาครั้งเดือนแล้วคุณก็คงไม่เชื่อ ผมได้คัดค้านพระองค์เป็นส่วนตัว
เท่าที่พระองค์ดำริจะให้กองทัพคอมมิวนิสต์ตั้ง ๕ กองพล เข้ามาตั้งค่ายอยู่ในกำพูชา แต่พระองค์กลับกริ้วผม
และขู่ว่าหากการประชุมสภาในวันพรุ่งนี้ ถ้าผมออกเสียงคัดค้านในสภาพระองค์จะถือว่าผมทรยศ คุณเจริญครับ
ผมนะรู้ระแคะระคายมานานแล้วว่า คุณคือหัวหน้าเขมรอิสระ ผมเคยใช้ให้นายตำรวจสันติบาลสะกดรอยติดตาม
คุณอยู่พักหนึ่ง แต่พอผมหมดความจงรักภักดีต่อเจ้าฟ้าผมก็สั่งให้เลิกติดตามคุณ ซึ่งผมเองก็พร้อมเสมอที่จะ
ร่วมงานกับคุณ พยายามพบบปะกับคุณบ่อย ๆ อยากจะให้คุณปริากพูดเรื่องนี้ก่อนคุณก็ไม่พูด”

นายพลเจริญหันมามองดูบรรดาหัวหน้าเขมรอิสระทั้งสามคนเสียก่อนจึงกล่าวกับอธิบดีตำรวจ

“ขอโทษนะครับคุณขยาย เท่าที่คุณพูดกับผมนี้ละคุณไม่ได้พูดเพื่อให้เราปล่อยตัวคุณให้ได้รับอิสรภาพ
นะครับ”

พล.ต.ท. ขยายเปลี่ยนเรื่องทันที

“สมุดปกแดงของผมที่นายทหารไทยคนนั้นไปขโมยมาอยู่ที่ไหน”

พ.อ. กิมหงวนหยิบสมุดปกแดงที่วางอยู่บนตักเขาชี้ให้ดู

“อยู่ที่นี้ครับคุณบอด”

นายพลขยายสะดุ้งเฮือก

“ผมชื่อขยายไม่ได้ชื่อบอด” เขาพูดเสียงหนัก ๆ “โปรดส่งต่อ ๆ มาให้ท่านเสนาธิการทหารบกเถอะครับ
อนูทินแห่งชีวิตที่ผมบันทึกไว้เป็นประจำ ตอนที่กำจัดเจ้าฟ้าองค์นี้เพื่อประเทศชาติที่รักของผม”

อาเสี้ยมให้อธิบดีกรมตำรวจเขมร

“ผมขอแสดงความยินดีด้วยครับ ที่คุณหมดความจงรักภักดีต่อเจ้าฟ้าสีหนุแล้ว ผมเชื่อเหลือเกินว่า
ชาวเขมรผู้รักชาติและมองเห็นการไกลคงจะตั้งตัวเป็นศัตรูต่อเจ้าพระองค์นี้และยินดีร่วมมือกับขบวนการของ
เขมรอิสระ” พูดจบกิมหงวนก็วางสมุดปกแดงลงบนโต๊ะรับประทานอาหารแล้วเปิดมันออก “ผมจะอ่านบันทึก
ของคุณให้ทุก ๆ คนฟังและอ่านตอนหลัง ๆ”

นายพลตาเดียวหัวเราะหึ ๆ

“คุณอ่านภาษาเขมรออกหรือครับ”

กิมหงวนสะดุ้งเล็กน้อยรีบปิดสมุดปกแดงแล้วส่งไปให้หัวหน้าเขมรอิสระคนหนึ่ง

“ผมนึกว่าคุณบันทึกไว้เป็นภาษาไทย คุณจดเป็นภาษาเขมรผมก็จนด้วยเกล้า”

เมื่อสมุดปกแดงซึ่งเป็นเอกสารลับและมีค่าของนายพลตาเดียวถึงมือ พล.ท. เจริญ เขาก็พลิกดู
ข้อความในนั้นทีละหน้าอย่างคร่าว ๆ นายพลขยายได้บันทึกสาระสำคัญของเขาในวันนี้เป็นวัน ๆ ไป เสนาธิการ
ทหารบกพลิกอ่านข้อความตอนท้ายเล่ม สักครู่หนึ่งนายพลเจริญก็ปิดสมุดเล่มนั้นและส่งต่อมาให้ พ.อ. กิมหงวน
ของเรารักษาไว้ แล้วเขาก็กล่าวกับที่ปรึกษาเป็นภาษาอังกฤษว่า

“จากบันทึกของคุณขยายที่ผมได้อ่านดูตอนท้าย ๆ ปรากฏว่าเขาได้ทรยศต่อเจ้าฟ้าสีหนุจริง ๆ ครับ
ความไม่ลงรอยกันได้เกิดขึ้นหลังจากเจ้าฟ้ารับสั่งกับเขาว่าจะเปิดประตูบ้านให้ทหารคอมมิวนิสต์ ๕ กองพล
เข้ามาในประเทศกำพูชา” พูดจบเขาก็ยิ้มให้ พล.ต. ดิเรก ณรงฤทธิ์ หัวหน้าหน่วยปฏิบัติการพิเศษของเขา
“อาจารย์กับคณะพักอยู่กับสุรพงษ์และเขียนไว้อย่างละเอียดด้วยว่ามีใครบ้าง”

ดร. ดิเรกหน้าตื่น มองดูหน้าอธิบดีตำรวจเขมรทันที

“คุณทราบได้อย่างไรครับ”

นายพลตาเดียวหัวเราะเบา ๆ

“ทราบจากคุณวันทนีภรรยาของคุณสุรพงษ์นั่นเอง หล่อนได้แอบไปหาผมที่กรมตำรวจในวันรุ่งขึ้น ที่พวกคุณมาพักอยู่กับคุณสุรพงษ์แล้วก็เปิดเผยความจริงให้ผมทราบ แต่ว่า...ตอนนี้ผมทรยศต่อสีหุเสียชีวิตแล้ว ถ้าหากว่าผมยังภักดีต่อพระองค์พวกคุณทั้ง ๗ คนก็คงจะถูกผมจับตัวเอาไปยิงเป้าแล้ว เท่าที่ผมไปที่โรงพักทำข้ามเมื่อตอนเย็นก็เพื่อจะช่วยให้คุณคนนั้น” เขาชี้มือไปที่เจ้าแห้ว “ตั้งใจจะรับเอาตัวไปแล้วไปปล่อยในที่ปลอดภัย บังเอิญผมได้เผชิญหน้าคุณกิมหงวนบนโรงพักซึ่งปลอมตัวเป็นผม ผมไม่ทราบว่า คุณกิมหงวนเป็นใครก็สั่งให้ตำรวจจับ แต่ลูกน้องของผมมันบัดซบจำเจ้านายของมันไม่ได้กลับเข้าใจว่าคุณกิมหงวนเป็นผม ผมก็เลยถูกซ้อมจนสะบักสะบอมและถูกนำตัวมาขังไว้ที่นี่”

บรรยากาศในห้องรับประทานอาหารแจ่มใสขึ้นเมื่อทุกคนรู้ความจริงว่า นายพลตาเดียวยอมร่วมงานกับขบวนการของเขมรอิสระแล้ว ทุกคนมองดูนายพลชงายอย่างยิ้มแยมแจ่มใสเว้นแต่สุรพงษ์ซึ่งนั่งอยู่ข้างเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และพลมีสีหน้าเคร่งเครียดผิดปกติ เขากล่าวกับท่านเจ้าคุณด้วยเสียงหนัก ๆ ว่า

“เมียของผมทรยศต่อผมเสียแล้ว ผมนึกไม่ถึงจริง ๆ ครับ เดชะบุญที่ท่านอธิบดีทรยศต่อเจ้าฟ้า ม่ายพวกเราก็คงถูกยิงเป้าตายไปหมดแล้ว”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ พูดปลอบใจเขา

“อย่าไปโกรธเคืองหรือตำหนิเธอเลยนะคุณ ความจริงก็น่าเห็นใจเธอหรอก ทุกคนก็ต้องรักชาติของตน”

พลพุดเสริมขึ้นเบา ๆ

“ผมนึกสงสัยอยู่เหมือนกัน รู้สึกว่าเธอแสดงท่าที่ไม่ชอบหน้าพวกเราเลย ถึงจะโอภาปราศรัยก็บอกให้รู้ว่าเป็นไปอย่างผืนใจทำเพราะเกรงใจคุณนั่นเอง แต่อย่าไปคิดอะไรเลยครับคุณพงษ์ พวกเราควรจะตั้งใจที่คุณชงายได้ร่วมงานกับเขมรอิสระแล้ว สำหรับผม ๗ คนอีกสองสามวันคงจะได้รับคำสั่งให้กลับเมืองไทย เพราะงานของเราไม่มีอะไรอีกแล้ว”

พล.ท. เจริญกล่าวกับนายพลตาเดียวอย่างยิ้มแยม

“คุณชงายที่รัก คุณจะขัดข้องไหมถ้าผมจะขอมอบให้คุณเป็นรองหัวหน้าขบวนการเขมรอิสระ คือเป็นรองผมหรือเป็นผู้ช่วยของผมนั่นเอง”

นายพลชงายยิ้มละไม

“ตกลงครับ ผมยอมรับว่าคุณมีวิชาความรู้ในทางทหารดีกว่าผมมาก เหมาะแล้วที่คุณจะดำรงตำแหน่งเป็นหัวหน้าเพราะการปฏิวัติเกิดขึ้นมันก็หมายถึงการสู้รบกับแบบนองเลือดและยุทธวิธีทางฝ่ายรัฐบาลเท่านั้นที่จะช่วยให้เขมรอิสระได้ชัยชนะในที่สุด” พุดจบนายพลตาเดียวก็ยื่นมือให้นายพลสองตาสัมผัส

เป็นครั้งแรกที่ทั้งสองบีบมือกันแน่นและยิ้มให้กันด้วยมิตรภาพที่เกิดขึ้นด้วยความจริงใจ เจ้าแห้วถือโอกาสกระซิบบอกกับ ส.ท. โกยเบา ๆ

“ที่เขาเปิดอภิปรายกันหรือประชุมกันอย่างยืดเยื้อมานี้แหละแกรู้เรื่องบ้างไหมว้ยโกย”

ส.ท. โกยพยักหน้าช้า ๆ

“รู้ซีพี่แห้ว”

“งั้นเรอะ รู้ว่ายังไงวะ”

“รู้ว่าเขาพูดภาษาอังกฤษและภาษาเขมรกัน”

“ก็นั่นนะซี เขาพูดกันว่ายังไงล่ะ”

ส.ท. โกยผินหัวเราะ

“ไม่รู้ รู้แต่ว่าเขาพูดเขมรและภาษาอังกฤษ”

“ปู่โธ่ ฉันทันทีที่แกรู้ภาษาฝรั่งดีเสียอีก เห็นนั่งอ้าปากหวอฟังเขาพูด บางทีแกก็ขมวดคิ้วอย่างสนใจ บางทีแกก็ยิ้มหรือพยักหน้า”

“ทำทำโก้ ๆ ไปยังนั่นแหละพี่แห้ว ถ้าภาษาฝรั่งเศสันกระดิกหูฉันก็คงเป็นนายร้อยไปนานแล้ว ความรู้เดิมของฉันนะมันแค่มัธยมสามเท่านั้น พี่แห้วล่ะรู้หรือเปล่าที่เขาคุยกัน”

เจ้าแห้วยิ้มเจื่อน ๆ

“ก็รู้อย่างที่แกรู้นั่นแหละไทย แก ม.๓ ยังดีกว่ากันมากกันจบ ป.๔ โรงเรียนประชาบาลวัดราชวรวิหารจึงจ้อเท่านั้น จะเรียนต่ออีก พ่อเขาบอกว่าคนที่จะเป็นข้าเขาไม่จำเป็นต้องรู้อะไรมากนักหรอก แล้วเขาก็พามาอยู่กับท่านเจ้าคุณพ่อของคุณพลที่บ้าน “พัชรภรณ์” กันก็เลยเป็นข้าของพวกเจ้านายเหล่านี้ตลอดมา”

พล.ท. เจริญเสนาธิการทหารบกหัวหน้าเขมรอิสระได้สั่งให้คนของเขานำเข็มเป็ญมาเสิร์ฟ

ต่อจากนั้น เขาก็เชิญชวนทุกคนดื่มอวยพรให้นายพลชายที่ได้เข้ามาร่วมงานกับขบวนการเขมรอิสระ แล้วการรับประทานอาหารค่ำก็เริ่มต้นในเวลา ๒๐.๐๐ น. เศษ

เมื่อนิกรนั่งสูบบุหรี่พ่นควันอย่างสบายใจไม่ยอมกินข้าวหรือดื่มเหล้า นายพลเจริญก็กล่าวกับ พ.อ. นิกรทันที

“เชิญรับประทานอาหารซีครับ เลยเวลามากแล้ว”

นายจอมทะเล้นสั้นสี่รชะ

“ขอบคุณครับ ผมอิ่มแล้ว”

“หาคุณไม่ได้กินสักนิดคุณจะทำอย่างไร”

นิกรยิ้มอย่างกระดากกระเดื่อง

“ตอนที่คุณประชุมกันผมล่อไก่ย่างเข้าไปราวสามตัวเห็นจะได้ครับ หยิบกินทีละชิ้นเลยอิมต้อ”

นายพลเจริญสะดุ้งเล็กน้อย

“มีนาล่ะ ไก่ย่างเหลือจานละสองสามชิ้นเท่านั้น ฮะ ฮะ เป็นกันเองอย่างนี้ดีครับผมชอบ ถ้าพวกคุณกลับไปกรุงเทพ ฯ ขอให้บอกคนไทยเลยครับว่า ชาวเขมรส่วนมากยังคิดว่าคนไทยเป็นพี่น้องที่รักของเราอยู่เสมอ หากเขมรอิสระโค่นสีห์หลวงได้เมื่อไรเราจะรีบจัดตั้งรัฐบาลและส่งชุดของเราไปประเทศไทยทันที ขออย่าได้ถือว่าการนี้เขาพระวิหารที่เจ้าสีห์งู่อขึ้นเป็นเรื่องทำลายความเป็นมิตรของเราเลย คนไทยที่ฉลาดก็น่าจะรู้ว่าสีห์งู่อถูกปั้นหัวให้ยื่นฟ้องศาลโลกและเรื่องนี้ประเทศมหาอำนาจเขารู้กันก่อนแล้วว่าเขาจะให้เขมรชนะความ”

พลพูดโพล่งขึ้น

“ท่านนายพลที่รัก โปรดอย่าพูดเรื่องนี้ให้สะเทือนใจพวกเราอีกเลยครับ พูดถึงมันที่ไรความเจ็บช้ำน้ำใจของเราก็มักขึ้น มันเป็นเรื่องของมิตรไมตรี เรื่องของผู้ใหญ่หลอกเด็ก ผู้ใหญ่มันแยกเขี้ยวเข้าใส่กันแต่แอบจับมือกัน ผมคิดว่าคนไทยรู้ดีของมันดีแล้ว อย่าพูดเลยครับเคราะห์ที่ศาลโลกตัดสินให้ไทยคืนเขาพระวิหารให้เขมร ถ้าตัดสินให้ไทยคืนประเทศไทยให้เขมร เราจะทำอย่างไรในเมื่อจำเลยอุทธรณ์ฎีกาไม่ได้ประท้วงอะไรก็ไม่ได้ ที่ผมพูดนี้ผมพูดในฐานะที่ผมเป็นคนไทยที่มีความรักชาติคนหนึ่ง ผมมีสิทธิ์ที่จะพูดได้ตามความรู้สึกของผมว่าเราแพ้คดีเขาพระวิหารเพราะมหาประเทศต้องการให้เราแพ้”

ดร. ดิเรกโบกมือห้ามพล

“โน่นนี่เสียดีกว่า ทุกอย่างยอมเป็นบทเรียนอันมีค่าของเราจำไว้ว่าปลาเล็กย่อมเป็นเหยื่อของปลาใหญ่ ปลาใหญ่ด้วยกันไม่กล้ากิน นอกจากตั้งท่าแบ่งเข้าหากันแล้วก็ยิ้มให้กัน ในที่สุดก็แย่งกันกินปลาเล็ก”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ เตือนสติ พ.อ. พลให้ระงับอารมณ์อันวุ่นวายเสีย

“อย่าคิดอะไรให้มากเลยวะพล นี่กว่าเป็นคราวเคราะห์กรรมของชาติไทยเราเถอะ ถ้าแกเกิดทันสมัย ร.ศ. ๑๑๒ แกจะต้องเจ็บใจยิ่งกว่านี้ เมื่อแกแลเห็นเรือรบของอ้ายเศสจอดอยู่เรียงรายตั้งแต่สามเสนถึงปากคลองตลาด เราถูกพวกโจรสลัดล่าอาณานิคมขู่บังคับเอาเงินจากเรา เมื่อเราจ่ายให้มันสีล่านกงทัพรื้อของมันก็ถอยกลับไป”

การรับประทานอาหารค่ำได้เป็นไปด้วยอภัยยศยไม่ตรีจิตจนกระทั่ง ๒๑.๐๐ น. ตามปกติ พล.ต.ท. ขยายไม่เต็มเหล่าแต่วันนี้เขาคืนตื่นตื่นดีใจมากที่เขาได้ร่วมงานกับขบวนการเขมรอิสระ เขาจึงดื่มเหล้าเข้าไปหลายแก้วทำให้เขามีเมามาแทบหมดสติ

“คุณต้องไปส่งผมคุณเจี๋ยง” อธิบดีตำรวจเขมรพูดเสียงลั่นไกพ่นกันและหันมาทางอาเสี้ย “และคุณด้วยคุณกิมหงวน อยากรู้ว่าถ้าเมียผมได้เห็นเราสองคนในเวลาเดียวกัน เขาจะรู้ไหมว่าใครเป็นผัวจริงและใครเป็นผัวปลอมของเขาไปนะครับ ผมว่าไม่มีตำรวจคนไหนจับคุณในเมื่อผมยังเป็นอธิบดีอยู่และผมจะแก๊งกระจายข่าวว่า คนไทยที่เป็นจารชนและอีกคนหนึ่งปลอมตัวเป็นผมนั่น ผมได้เอาไปยิงทิ้งและเอาศพถ่วงแม่น้ำโขงเสียแล้ว”

อาเสี้ยยิ้มแห้ง ๆ

“แะแะ แะแะ ผมไม่อยากไปเห็นหน้าคุณหญิงดาราวดีของคุณเลย”

“ทำไมล่ะครับ”

“เห็นแล้วมันปั่นป่วนใจนะซีครับ ดีไม่ดีผมก็จะแอบชวนคุณหญิงหนีไปอยู่เมืองไทยกับผม”

นายพลตาเดียวหัวเราะก๊าก

“ถ้าทำได้ก็วิเศษซีครับ ผมจะได้รับอิเหนาบ้านเล็กให้มาอยู่ในบ้านใหญ่ของผมอย่างเปิดเผย เก๋ ๆ มันเป็นสนิมครับ ใหม่ ๆ หน้าตาจุ่มจิม อิเหนาของผมเป็นเทพีพนมเป็ญเมื่อปีกลายนี้เองครับ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นเครง แต่สุรพงษ์คนเดียวที่ไม่ยอมหัวเราะ ตลอดเวลาที่ผ่านมานี้เขาเต็มไปด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจเมียรักของเขาอย่างยิงและคิดว่าเขากับหล่อนไม่มีทางที่จะอยู่ร่วมรักร่วมชีวิตกันต่อไปอีกแล้ว เขากับคณะพรรคสี่สหายรอดตายก็เพราะนายพลตาเดียวทรยศต่อเจ้าสี่หนูเสียก่อนที่เมียเขาจะไปพบ

๒๑.๓๐ น. คืนวันนั้นเอง

เซฟโรเล็ทแก๊งสี่เขี้ยวของเสนาธิการทหารบกแห่งกองทัพกเขมรได้แล่นเข้ามาในบ้านอธิบดีกรมตำรวจอีกครั้งหนึ่ง พล.ท. เจี๋ยงแต่งเครื่องแบบนายพลทำหน้าที่ขับรถคันนี้ อาเสี้ยกิมหงวนนั่งกลางและนายพลตาเดียวนั่งทางขวาตอนหน้ารถ คราวนี้เสี้ยหงวนแต่งชุดสีเทาอ่อนและ พล.ต.ท. ขยายแต่งเครื่องแบบนายพลตำรวจ อธิบดีกรมตำรวจเขมรนั่งคองอกแกงมาในรถตลอดทางด้วยความมีเมมา บางทีเขาก็หัวเราะลั่นถนนเมื่อนึกถึงเรื่องที่ถูกหงวนเล่าให้เขาฟังว่าเขาพูดภาษาเขมรได้เพียงคำว่า “เจาะเหนียง” คำเดียวเท่านั้น แต่ชาวเขมรแปลไม่ออก

เซฟโรเล็ทแก๊งแล่นมาหยุดหน้าตึกใหญ่ท่ามกลางแสงไฟอันเจิดจ้า เมื่อทั้งสามคนพากันลงมาจากรถ คุณหญิงดาราวดีก็ออกมาจากห้องโถงชั้นล่างอย่างร้อนรน พอแลเห็นฝ่าแฝดคนละพ่อคนละแม่หล่อนก็หยุดชะงัก ความกระดากอายเกิดขึ้นแก่หล่อนทันทีเมื่อคิดว่าหล่อนได้สูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่นายพลขยาย ตัวปลอมเมื่อตอนหัวค่ำนี้ และเป็นการสูญเสียที่สำคัญที่สุดในชีวิตของหล่อนเพราะจะเป็นราศีติดตัวไปจนวันตาย

นายพลขยายกับเสี้ยหงวนของเรายืนเคียงบ่ากันและยกมือขวาโบกให้คุณหญิงดาราวดีพร้อม ๆ กันราวกับนัดกันไว้ ส่วน พล.ท. เจี๋ยงยกมือวันทยหัตถ์ให้คุณหญิงเป็นการยกย่องให้เกียรติในฐานะที่หล่อนเป็นสุภาพสตรีบรรดาศักดิ์

“ผมพาคุณขยายมาส่งครับคุณหญิง” นายพลเจี๋ยงพูดยิ้ม ๆ

คุณหญิงเม้มปากแน่นและยื่นนิ้วชี้จ้องมองดูหน้านายพลตำรวจตัวจริงและตัวปลอมสักครู่ก็หันมาถามนายพลเจี๋ยง

“ท่านช่วยบอกดิฉันหน่อยสิคะว่า คนไหนคือท่านอธิบดี”

พล.ท. เจี๋ยงหัวเราะเบา ๆ

“ผมเองก็ไม่ทราบเหมือนกันครับว่าคนไหน เพราะต่างคนก็อ้างตัวว่าเป็นนายพลชงายและคนหนึ่งกำลัง
เมาครับคือคนที่แต่งเครื่องแบบนายพลตำรวจโท”

คุณหญิงดาราวดีเคঁหน้าเรา

“สามีของดิฉันไม่เคยทานเหล้า” พูดจับหล่อนก็หมุนตัวกลับและวิ่งเหยาะ ๆ เข้าไปในห้องโถง

นายพลตาเดียวหัวเราะหึ ๆ กระทบกับกิมหงวนอย่างสนิทสนมว่า

“สนุกดีครับ เราเหมือนกันจนกระทั่งเมียผมจำไม่ได้”

เสี่ยหงวนยิ้มเล็กน้อย

“ผมสงสัยว่าคุณหญิงวิ่งไปเอาไม้ตะบองหรือปืนพกครับ เธออาจจะรู้แล้วว่าผมเป็นตัวปลอม ถ้าอย่างไร
คุณต้องช่วยป้องกันผมนะครับ”

นายพลชงายรับคำ

“ผมไม่ยอมให้คุณหญิงแพนกับาลคุณหรอก ส่วนเป็นคุณไม่ต้องกลัวคุณหญิงของผมยิงปืนไม่แม่น
ขึ้นไปคุยกันในห้องโถงเถอะครับ” แล้วเขาก็หันมาทางเสนาธิการทหารบก “เชิญครับคุณเจริญ ผมนึกไม่ถึง
จริงๆ ว่าคุณกับผมจะกลายเป็นเพื่อนร่วมชีวิตกันแบบนี้”

“อย่าให้ผมอยู่ข้างนักนะครับ ประเดี๋ยวผมจะพาพันเอกกิมหงวนไปส่งที่บ้านสุรพงษ์ด้วย ผมกำลังสงสัย
ว่าสุรพงษ์จะฆ่าเมียของเขา คุณไม่ควรเล่าให้เขาฟังเลยว่าคุณวันนี้อย่างไรไปหาคุณที่กรมและเล่าเรื่องหน่วย
ปฏิบัติการพิเศษของอาจารย์ดิเรกให้คุณฟัง”

ทั้งสามคนพากันเดินขึ้นไปบนตึก พอเข้ามาในห้องโถงสาวใช้คนหนึ่งแลเห็นเข้าก็ยื่นตะลึงอ้าปากหว
หล่อนมีนงไปหมดเมื่อแลเห็นเสี่ยหงวนกับนายพลตาเดียวมีรูปร่างหน้าตาเหมือนกันทุกกระเบียดนิ้ว แม้กระทั่ง
นัยน์ตาข้างขวาก็มีแผ่นหนังสีดำปิดเหมือนกันแม้ว่ากิมหงวนแต่งสากลและนายพลชงายแต่งเครื่องแบบนายพล
ตำรวจก็ตาม ทั้งสองสูบบุหรี่พันคว้นโขมงอาเสี่ยสำคัญวันชิวก็บ่างแต่ก็แสดงกิริยาท่าทางเหมือนนายพลชงาย
อย่างที่สุด

ฝ่าแผ่นดินต่างบิดามารดาหลุดตัวลงนั่งบนโซฟาตัวเดียวกัน ส่วนเสนาธิการทหารบกนั่งบนเก้าอี้ถนัด
ตัวหนึ่ง เสี่ยหงวนมองดูสาวใช้แล้วชี้มือออกคำสั่งด้วยภาษาใบ้ให้นำนู๋หรือเครื่องดื่มมาต้อนรับ สาวใช้ก็เลย
เข้าใจผิดคิดว่ากิมหงวนเป็นอธิบดีตัวจริงและอธิบดีตัวจริงเป็นตัวปลอม

ทั้งสามคนสนทนากันเบา ๆ และหัวเราะกันคิกคัก แต่พอคุณหญิงดาราวดีเดินนำหน้าพาลอของค์
สาวสวยซึ่งเป็นธิดาของหล่อนเดินลงบันไดมาหยุดยืนที่ชั้นพัก อาเสี่ยแลเห็นเข้าก็ใจหายวาบรีบกระซิบบอก
นายพลตาเดียวทันที

“แย่ะละครับ คุณหญิงถือไม้ตะบองด้วยและลูกสาวของคุณถือปืนลูกซอง”

“นั่งเฉย ๆ คุณกิมหงวน ลอของค์ไม่กล้ายิงใครหรอกและเมียผมก็ดูเหมือนว่าไม่เคยตีกับใคร”

คุณหญิงดาราวดีร้องเรียกสามีของหล่อนด้วยเสียงหนัก ๆ

“คุณชงายคะ”

กิมหงวนกับนายพลชงายต่างเงยหน้ามองไปบนชั้นพักบันไดนั้นและต่างคนต่างยิ้มให้สองแม่ลูก
คุณหญิงหันมามองดูหน้าลูกสาวของหล่อน

“คนไหนพ่อของเจ้าบอกแม่สิ”

หญิงสาวกลืนน้ำลายเอื้อม

“คนที่แต่งสากลกระมังคะ”

“ถ้ากระมังคะได้เรอะดูเสียให้แน่”

“หนูดูไม่ออกคะ เหมือนกันยังกะกะ”

ด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ทำให้นายพลตาเดียวนึกสนุกขึ้นมา เขาก็ก้มมือเรียกเมียของเขาแล้วพูดแบบเดียวกับ
เสี่ยหงวน

“เจาะเหนียง”

คุณหญิงดาราวดีสะดุ้งโหยง หล่อนชบครามกรอดและหันมากระซิบกับลูกสาวของท่าน

“อ้ายคนที่แต่งฟอร์มเป็นตัวปลอมแน่ ๆ ไม่ใช่คุณพ่อของเจ้าหรือกมันพูดได้แต่ที่ว่าเจาะเหนียงเท่านั้น ยิงมันเลยลุกยกปืนขึ้นยิงมันซีฆ่ามันเสียในฐานะที่มันหลอกวงทำลายแม่”

ลออองค์ทำหน้าครึ้มครึ้มเหย

“หนูไม่กล้าฆ่าคนหรอกค่ะ”

คุณหญิงดาราวดีค้อนลูกสาวของหล่อนแล้วถือตะพดเดินลงบันไดตรงเข้ามาหยุดยืนเบื้องหน้าฝาแฝดคนละพ่อคนละแม่ คุณหญิงจ้องมองดูสามีของหล่อนด้วยแวตาดำอันวาวโรจน์ราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“แกเป็นมนุษย์ลวงโลก ปาเถื่อนไร้ศีลธรรม แกทำให้ฉันเข้าใจผิดคิดว่าแกเป็นพ่อของฉัน ที่แท้แกคือคนสารเลวที่มีรูปร่างหน้าตาเหมือนผัวฉันอย่างไม่น่าเป็นไปได้”

แทนที่จะบอกเมียว่าเขาคือนายพลขจายตัวจริงเขากลับหัวเราะชอบใจแล้วกระเข้าคุณหญิงของเขาต่อไป เขายกมือชี้หน้าหล่อนแล้วพูดเสียงหนักแน่น

“เจาะเหนียง”

คุณหญิงเงื้อไม้ตะพดขึ้นสุดแขนแล้วเหวี่ยงลงบนกบาลของนายพลขจายเสียงดังสนั่น

“นี่แน่ะเจาะเหนียง”

นายพลตาเดียวสะดุ้งเฮือกสุดตัว ร่างของเขาอ่อนเปี้ยกล้มลงฟุบลงบนโซฟาตัวนั้นเอง นายพลเจี๋ยงตกใจร้องออกมาดัง ๆ

“คุณหญิง ผิดตัวแล้วครับ คนที่ถูกคุณหญิงตีคือท่านอธิบดีตัวจริงตัวปลอมคือคนแต่งสากลชุดสีเทาครับ นายพลขจายอยากจะสัพยอกคุณหญิงเล่นก็สั่งให้ผมหลอกคุณหญิงว่าผมจำไม่ได้ว่าใครเป็นตัวจริง”

คุณหญิงดาราวดีเหวี่ยงตะพดทิ้งไปแล้วมองดูนายพลตัวจริงด้วยความชิงชัง หล่อนค่อย ๆ หันหน้ามาทางเสนาธิการทหารบก หล่อนยกมือเท้าสะเอวมองดู พล.ท. เจี๋ยงด้วยความไม่พอใจ

“ท่านจะมาไม่ไหนกับดิฉันคะ ท่านต้องการให้ดิฉันยอมยับเพราะความเข้าใจผิดหรืออย่างไร ผัวของดิฉันทั้งคนดิฉันยอมจำได้ นี่-คนนี่ คนแต่งสากลนี่คือนายพลขจายผัวดิฉัน”

หัวหน้าเขมรอิสระลืมหูลง

“ถ้ายังงั้นผมก็เสียใจและช่วยอะไรไม่ได้”

“อ้อไม่ต้องมาช่วยดิฉันหรอกค่ะ ท่านมีเจตนาที่จะแกล้งดิฉันแน่ ๆ โปรดพาอ้ายหมอนี้ไปจากบ้านดิฉันเถอะค่ะ” พุดจบหล่อนก็หันมาอุดกิมหงวนให้ลุกขึ้นยืน “ที่รักทานเหล้ามาหรือคะ ดิฉันได้กลิ่นเหล้าที่ปากคุณ”

กิมหงวนพยักหน้าและยิ้มให้ แล้วชี้มือเรียกลูกของเขากลับมาสั่งไปให้วางปืนลูกซองไว้และให้ลงมาหาเขา ซึ่งกิริยาบอกไปนี้ทำให้สองแม่ลูกมึนใจอย่างยิ่งว่ากิมหงวนคือนายพลขจายอย่างแน่นอน ลออองค์ก็เข้าใจผิดเหมือนกับแม่ของหล่อน หญิงสาววางปืนลูกซองไว้กับผนังตึกข้างบันไดแล้วลงบันไดตรงเข้ามาหาเสี่ยหงวน อาเสี่ยยกมือกอดประคองสองแม่ลูกไว้คนละข้างแล้วยกคิ้วให้นายพลเจี๋ยง

เสนาธิการทหารบกทั้งขบขันทั้งเศร้าใจไม่น้อยที่คุณหญิงดาราวดีกับลออองค์จ้านายพลขจายไม่ได้ นายพลเจี๋ยงสิ้นศรัทธา ๆ บอกตัวเองว่าคุณหญิงอาจจะแกล้งทำเป็นจำไม่ได้ก็ได้ เขาผุดลุกขึ้นเดินมาที่โซฟาแล้วนั่งลงช่วยนวดพื้นแก้มให้อยู่สักครู่อธิบดีกรมตำรวจก็ฟื้นคืนสติ เขาถูกตีศีรษะอย่างแรงแต่ก็โชคดีที่หัวไม่แตก พล.ท. เจี๋ยงมองดูคุณหญิงดาราวดีแล้วกล่าวถามอย่างขอความเห็น

“จะกรุณาให้ผมทำอย่างไรต่อไปครับคุณหญิง”

คุณหญิงดาราวดีหัวเราะเบา ๆ

“ก็เอาตัวมันไปให้พ้นบ้านดิฉันซีคะ จะเอาไปไหนก็สุดแล้วแต่ท่านสิคะ ดิฉันเสียใจที่จะเรียนให้ท่านทราบว่าคุณหญิงจะไม่ยอมให้คุณขจายคบกับท่านอีกแล้ว คุณของดิฉันไม่เคยทานเหล้าเลยวันนี้ทานเหล้ากลับมาบ้าน”

พล.ท. เจียงประคองอธิบดีกรมตำรวจให้ลุกขึ้นยืน นายพลขจายมีท่าทางสะลึมสะลือเพราะความเมา เมื่อเห็นลูกเมียของเขายืนชนาบข้างเตียงหงอนเขาก็เดินโซเซเข้ามาหายกมือชี้หน้าลูกสาวของเขาอย่างสัพยอก ก้มหน้าเข้าไปกระซิบข้างหูของเธอว่า

“เจาะเหนียง ฮะ ฮะ”

สาวสวยเข้าใจว่าพ่อเป็นตัวปลอมและพูดดูหมิ่น หล่อนก็ยกฝ่ามือข้างขวาตบหน้านายพลขจายเต็มแรง ดังขาด

“นี่นะเจาะเหนียง แกจะไปเจาะที่ไหนก็ไปเถอะ”

นายพลขจายเซตลาลออกไปสองสามก้าวเกือบจะหกล้ม เขายกมือขวาลูบค้ำแก้มซ้ายของเขาและมองดูลูกสาวที่รักเขาด้วยความแค้นเคืองและน้อยใจ

“ทำไมแกทำกับพ่ออย่างรุนแรงเช่นนี้”

สาวสวยเอ็ดตะโรลั่น

“อย่าอวดดีนะ พ่อฉันนี่ แกไม่ใช่พ่อฉัน แกเป็นคนไทยที่เล็ดลอดเข้ามาในประเทศเรา ออกไปจากบ้านฉันเดี๋ยวนี้มายังฉันจะเรียกตำรวจยามที่หน้าบ้านให้มาลากตัวแกออกไป”

คุณหญิงยกมือชี้หน้าสามีของหล่อนแล้วพูดเสริมขึ้น

“แกมันก๊วยสารเลว มันบังเอิญแท้ ๆ ที่แกมีรูปร่างหน้าตาเหมือนตัวของฉัน แกพูดเขมรได้เก่งมาก แต่ตัวของฉันไม่พูดมากเหมือนอย่างแก ถ้าเขาพูดเขาพูดอย่างติดอ่างเว้นแต่ในเวลาที่เขามีอาการมึนเมา”

นายพลขจายพยักหน้าช้า ๆ เขาหันมาทางเสนาธิการทหารบกแล้วกล่าวว่า

“ไปเถอะครับคุณ พادمไปนอนโรงแรมหรือที่ไหนก็ได้”

นายพลเจียงประคองอธิบดีตำรวจเขมรเดินโซเซออกไปจากห้องด้วยความขบขันใจ คุณหญิงดาราดีมองตามจนลับตาแล้วเงยหน้าขึ้นมองดูเตียงหงอน

“ดิฉันยินดีที่จะสารภาพกับคุณค่ะ เมื่อตอนหัวค่ำเสนาธิการทหารบกพาอ้ายหมอนั้นมาที่นี่มันสวมรอยเป็นตัวคุณค่ะ ดิฉันเข้าใจผิดก็เลยเสียที่มัน อย่าโกรธเมียเลยนะคะทูนหัว”

กิมหงวนฟังไม่ออกก็จริงแต่เขาก็มีปฏิภาณพอที่จะทราบได้ว่าคุณหญิงดาราดีพูดอะไรกับเขา เตียงหงอนพยักหน้ารับทราบ ดิฉันหญิงเข้ามาถอดแล้วก้มลงจูบริมฝีปากคุณหญิงดาราดีต่อหน้าล่อของค์ ต่อจากนั้นเขาก็ประคองหล่อนเดินขึ้นบันไดไปชั้นบน

สภาผู้แทนของเขมรต่างลงมติอนุมัติให้กองทัพแดง ๕ กองพันเข้ามาตั้งค่ายในอาณาจักรกัมพูชา สีหนุ ได้ชี้แจงให้สภาทราบว่า ประเทศไทยเตรียมกองทัพไว้เพื่อรุกรานเขมรมีทหารภาคีซีได้เกือบทุกประเทศชุมนุมกันอยู่ในดินแดนภาคอีสานของประเทศไทยและในอ่าวไทยก็มีกองเรือรบของอเมริกันจำนวนไม่น้อยร่วมกับเรือรบของราชนาวีไทยเตรียมบุกเขมรจากกรณีเขาพระวิหาร เสียงในสภาส่วนมากเป็นพรรคของสีหนุ การลงมติฝ่ายค้านจึงปราศัยเหมือนเช่นเคย เป็นอันว่าสภาอนุมัติให้ทหารคอมมิวนิสต์ ๕ กองพลเคลื่อนที่เข้ามาในกัมพูชาได้ เพื่อช่วยเขมรรบกับไทย ซึ่งเหตุผลของสีหนุนั้นไม่มีมูลแห่งความจริงแม้แต่น้อย

นักการเมืองฝ่ายค้านสองคนโดนจับโดยไม่มีเหตุผล สีหนุสั่งให้นายพลตาเดียนำกำลังตำรวจเข้าจับกุม ซึ่งนายพลขจายก็จำต้องทำตามคำสั่งเพราะยังไม่ถึงเวลาที่เขาจะแสดงตนเป็นปรปักษ์ต่อสีหนุอย่างเปิดเผยได้ เขาปล่อยให้เตียงหงอนเป็นเจ้าของครอบครัวบ้านและครองเมียของเขา ๓ วัน เขาจึงกลับไปอยู่บ้านตามเดิม แต่มีการติดต่อกันกับกิมหงวนก่อน ดังนั้นคุณหญิงดาราดีก็คงไม่รู้จักความจริงในเรื่องนี้และการผิดฝาผิดตัวก็เป็นเรื่องที่เคยตามเลย

การเคลื่อนไหวของขบวนการใต้ดินเขมรอิสระคึกคักขึ้นเมื่อทัพแดงหลังไหลเข้ามาในประเทศเขมร ทหารราบสองกองพลประกอบไปด้วยหน่วยยานเกราะและเครื่องบินขับไล่ไอพ่นประจำบ้านสองฝูงได้เข้ามาตั้งมั่นอยู่ในกรุงพนมเปญแล้ว ภายในนครพนมเปญมีทหารคอมมิวนิสต์เคลื่อนกลาดไปทั่วทุกหนทุกแห่ง ทหารเหล่านี้

แต่งกายสกปรกไม่มีระเบียบวินัย บางคนอายุในราว ๑๕ หรือ ๑๖ ปีเท่านั้นแต่ถูกเกณฑ์ให้มาเป็นทหาร อาหารการกินในเมืองพนมเปญซึ่งมีราคาแพงอยู่แล้วเริ่มขาดแคลนทันที ประชาชนที่ยากจนได้รับความอดอยากถึงกับอพยพไปอยู่ในป่าเขา ผู้หญิงเขมรตั้งแต่เด็กจนกระทั่งหญิงชราในวัย ๖๐ เศษ ถูกทหารคอมมิวนิสต์จู่โจมข่มขืน ยับเยิน การประท้วงของรัฐบาลเขมรไม่มีผลอะไรนอกจากแม่ทัพของคอมมิวนิสต์ตอบว่าจะพยายามไม่ให้เกิดเหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้นอีก ชาวเมืองถูกปล้นถูกยึดอาวุธของทรัพย์สินสมบัติ พระภิกษุสามเณรถูกบังคับให้สึกหรือถูกขับไล่ออกจากวัดเพราะทหารคอมมิวนิสต์ต้องการสร้างค่ายพักในเขตวัด หน่วยงานล่าตายของเขมรอิสระเริ่มปฏิบัติงานบ้างแล้วคือลอบยิงนายทหารคอมมิวนิสต์หรือก่อวินาศกรรมเท่าที่จะทำได้

โดยคำสั่งของกองบัญชาการทหารสูงสุดทางวิทยุ นายพลดิเรกกับคณะได้รับคำสั่งให้สังเกตการเคลื่อนไหวของทัพคอมมิวนิสต์และเขมรในพนมเปญต่อไป

ต่อตอน ๖ ใน “ซ็อนกล”